THE THANJAVUR MAHARAJA SERFOJI'S SARASWATHI MAHAL LIBRARY
24 APR 1979

தமிழ் வாழ்க

துணர் ௫௨ மலர் ௪௫

தமிழ்ப்பொழில்

திருவள்ளுவர் யாண்டு ௨௦௦௯
காளயுக்தி — ஆடி, ஆவணி.
(1978-ஆகஸ்ட், செப்டம்பர், அக்டோபர்.)

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்,
தஞ்சை.

தமிழ்ப் பொழில்

துணர் ௫௨ உள்ளுறை மலர் ௪௫

		பக்கம்
1	கபிலர்	81

தமிழ் வாழ்க

தமிழ்ப்பொழில்

துணர் 52

காளயுக்தி ஆண்டு

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், தஞ்சை

பொழிற்றொண்டர்

திரு. அரங்க வே. சுப்பிரமணியம், பி. ஏ.

உள்ளுறை.

காளயுக்தி ஆண்டு துனர்-52 மலர் 1—12

(1978—79)

1. இரட்டையர் இருவரா? 199

திரு. ம. மதியழகன், எம். ஏ எம். பில்.

2. ஊழ்வினையும், ஆள்வினையும் 191

புலவர் திரு. கு. சின்னையன்

3. கபிலர் 82, 133, 161

நாவலர் திரு. ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்

4. கிளவி — சொல் — மொழி 20

பேராசிரியர் திரு. ச. பாலசுந்தரம்

5. தமிழகத் தமிழ்க் கல்லூரி ஆசிரியர் மன்றம் - பொதுக்குழுக் கூட்ட முடிபுகள் 76

6. தமிழலகைத் தொடர் 21

திரு. பா. வே. மாணிக்கம் நாயக்கர்

7. தமிழில் உகரச் சுட்டு 216

டாக்டர் மோ. இசரயேல்

8. தன்னேரில்லாத தமிழ் 206

திரு. பே க. வேலாயுதம், பெரியார் ஈ. வே. ரா. கல்லூரி

9. தொல்காப்பியமும். உயிரெழுத்துக்களும் 48

பேராசிரியர் திரு. ச. பாலசுந்தரம்

10 தொல்காப்பியமும். சார்பெழுத்துக்களும் 222

பேராசிரியர் திரு. ச. பாலசுந்தரம்

11 வேளிர் வரலாற்றின் ஆராய்ச்சி

நாவலர் திரு. ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் 1

தமிழ்ப் பொழில்

தஞ்சைக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் திங்கள் வெளியீடு

துணர்	திருவள்ளுவர் யாண்டு உ௰௯	மலர்
ருஉ	காளயுக்தி—ஆடி, ஆவணி.	சரு
	(1978-ஆகஸ்ட், செப்டம்பர், அக்டோபர்.)	

௨

கபிலர்

ஒன்றும் அதிகாரம்

தமிழ்ச்சங்க வரலாறு

காப்பு

அகனும் புறனு மளாய பொருளாய்த்
திகழு மறிவின் றெளிவாய்—நிகரிலின்பச்
செந்தமிழே யென்னவுயர் செம்பொருளை யெப்பொழுதுஞ்
சிந்தித்து நெஞ்சேநீ சேர்.

தொடக்கம்

உலகத்தில் மக்களாய்த் தோன்றினோர் கல்வியறிவு கைவரப் பெற்றவரேல் விண்ணவரே போல்வ ரென்பது இருவர்க்கும் ஒப்ப வழங்கும் 'புலவர்' என்னும் பெயரானே தெளியப்படும். * 'தேவரனை யர் புலவரும்',† 'தேவரே கற்றவர்' என்னும் ஆன்றோர் கூற்றுக் களும் காண்க, கற்றோருள்ளும் நல்லிசைப் புலமை வாய்ந்த சான் றோர் பெருமை அளப்பரிய தொன்றாகும். ‡ நான்முகக் கடவுளானவர் கலைமகளை நாவிலே வைத்துளரேனும் மேன்மை பொருந்திய தமிழ்ப் புலவர்க் கொவ்வார் என்று ஓர் புலவர் பெருந்தகை கூறுமாறு புக ழுடம்பால் நிலைபெற்று விளங்கும் பண்டைத்தண்டமிழ்ப் புலவர்களின்

---

* நான்மணிக்கடிகை, † சிறுபஞ்ச மூலம்.

‡ 'கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்த தெனினு—மலரவன் வண்டமி ழோர்க் கொவ்வான்' —நீதிநெறி விளக்கம்.

அறிவு மாட்சி யாரால் எடுத்தியம்பலாகும்? அன்னவர் பலர் ஒருங்கிருந்து தமிழாராய்ச்சி செய்ய, மன்னவர்கள் உடனிருந்து கேட்டு இன்புற்று வேண்டுவன நல்கிப்போற்ற, வரம்பி லறிவனுகிய முதல்வனும் அகத்தும் புறத்தும் தோன்றி அருள்வழங்கப் பல்லாண்டு பல்லாண்டு நிகழப் பெற்ற பெருமையுடையது நம் தமிழ்ச்சங்கம். சங்கப் புலவருள்ளே பொங்கொளி வாய்ந்த செம்மணி விளக்குப் போல மெய்ம்மையின் மேம்பட்டு விளங்கினுர் கபிலர் என்னும் புலவர் பெருந்தகை.

இனித் தமிழ்ச்சங்க உண்மையினை இக்காலத்துச் சிலர் ஐயுற்றுத் திரிபுற எழுதி வருகின்றனர் ஆகலின் முதற்கண் அதனை ஆராய்ந்து உண்மை நிலை நாட்டுதல் கடனுகின்றது.

தமிழ்ச் சங்க நிகழ்ச்சி

திருவிளையாடற் புராணம் கூறுமாறு

'எல்லார்க்கு மெளிய நெல்லும் நீரும் முதலியன தோன்றும் பிறநாடு போலன்றி, வரைய சாந்தமும் திரைய முத்தமும் தோன்றும் சிறப்புடைய செந்தமிழ்ப் பாண்டி நாட்டில் மதுரை யென்னுந் தலைநகரமர்ந்து திங்களின் வழித்தோன்றலான பாண்டியன் வங்கிய சேகரன் செங்கோலோச்சி வருவானுயினன். அந்நாளில் நான்முகப் புத்தேளானவர் காசித்திருப்பதியின்கண் ஒருபது பரிமா வேள்வி செய்துமுடித்து, நீராடற் பொருட்டு நாவின்செல்வி, சாவித்திரி, காயத்திரி என்னும் நங்கையர் மூவருடனும் கங்கையை நோக்கிச் செல்வாராயினர். செல்லும் நெறிக்கண் நாவின் செல்வியானவள் விண்ணிடையியங்கும் விஞ்சைமா தொருத்தி பாடும் இசையினில் உள்ளம் போக்கி நின்று வரவுபாணித்தாளாக, நதியையடைந்த மலர் மிசைக் கடவுள் ஏனை நங்கைய ரிருவரோடும் நீராடிக் கரையேறினர். அப்பொழுது பாமகள் அங்குவந்து, 'என்னையன்றி நீர் நீராடியவா றென்னை?', என வெகுளாநிற்ப, அதுகண்ட தாமரைக்கிழவர், 'குற்றம் நின்மேலதாகவும் நம்மை நீ சினவலுற்றமையின் பெருந் தீங்குடையை யாயினை. இனையதீங்கினை எண்ணறு மாக்களாகத் தோற்றமுற்று ஒழிக்கற்பாலை', எனச்சபித்தனர். சபிக்க, அப் பொற்றொடி மடந்தை அஞ்சிப் புலம்பி அவலமுற்று, 'எம்பெருமானே! நுமது ஆருயிர்த் துணையாகிய யானும் மக்களுடம்பெடுத்து மயங்குவேனே!' என்று பரிந்து கூறினள். அவரும், அன்னவள் இடரகலக் கருதிப், 'பூங்கொம்பனையாய்! நினக்கு உடம்பா யமைந்த ஐம்பத்தொரு முதலெழுத்துக்களில் ஆகாரம் முதல் ஹாகாரம் இறுதியாகவுள்ள நாற்பத்தெட்டும் புவியிடை நாற்பத்தெண் புலவராய்த் தோன்றுவவாக. அவ்வெழுத்துக்கள் எல்லாவற்றினும் கலந்துநின்று,

அவற்றை வேறுவேறாக இயக்குவிக்கும் தலைமையுடைய அகரத்திற்கு அதுபோன்று உயிர்ப்பொருளும் அல்பொருளுமாகிய யாவற்றினுங் கலந்துநின்று அவற்றை இயக்குவிக்கும் தலைமையுடைய ஆலவாயடிகளே முதல்வராகலின், அம்முறையானே அவர் ஒரு புலவராய்த் திருவுருத் தரித்துப் புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்ம ரென்னுமாறு சங்கமமர்ந்து, அவரவர்க்கு உண்ணின்று, அறிவினை விளங்கச்செய்து புலமை புரந்தருள்வர்,' என்றனர். அவ்வாறே நாற்பத்தெட்டெழுத்துக்களும் புவியின்கண் வேறு வேறு மக்களாய்த் தோற்றஞ் செய்ய, அவரெல்லாம் ஆரியத்தொடு பதினெண் மொழிகளும் ஆராய்ந்து, செவ்விய மதுரஞ் சேர்ந்த நற்றமிழாம் சீரிய மொழியினையும் நன்காராய்ந்து, பன்மாண்கலையுந் தேர்ந்து, புலமையிற் றலைமை சார்ந்தனர். அவர்கள் வயிரமணி முதலியன இழைக்கப்பெற்ற கலன்களையன்றிக் கண்டியென்னும் கொழுமணிக்கலனும் பூண்பவர்; தண்ணிலாப் போலும் வெண்ணீறு அணிபவர்; வழுவற ஆராய்ந்த செஞ்சொற்களாற் றொடுத்த பாமாலையும், பூமாலையுஞ் சூட்டிச் சிவனை வழிபடும் இயல்பினர். அவரெல்லாம் நாடுகடோறும் சென்று சென்று, ஆங்காங்குள்ள புலவர்களை யெல்லாம் புலமையால் வென்று வென்று, பாண்டி நாட்டு மதுரை நோக்கி நண்ணுவாராயினர். அப்பொழுது ஆலவாயமர்ந்த அவிர்சடைக் கடவுளானவர் மறைமுடியுந் தொடற்கரிய திருவடி நிலந்தோயப் போந்து, ஆண்டு வருகின்றாரை நோக்கி, 'நீவிர் யாவிரோ? எங்கு நின்று போதுகின்றனிர்?' என்ன, அன்னவர், 'யாங்கள் விஞ்சை வல்லேம்; ஈண்டுப்பொருனை நாட்டின் வருகின்றேம்.' என்று கூறினர். கூற, அவரும், 'நீவிர் அருட்பெருங் கடலாய ஆலவாய்ப் பெருமான் திருவடிகளை இறைஞ்சுதல் வேண்டும்,' என்று கூறி, அழைத்துச் சென்று, நஞ்சக்கறை பொலிந்த திருமிடற் றிறையைப் பணியுமாறு புரிந்து, மறைந்தருளினர். புலவர்கள் விம்மித மெய்தி, விண்ணிழி விமானத்து மேவிய கண்ணுதலைப் பலப்பல செய்யுட்களாற் பரவி வணங்கி, மீண்டு, பாண்டியனைச் சென்று கண்டார்கள். மன்னவனும் அன்னவர்தம் அறிவும், செறிவும், ஒழுக்கமும், விழுப்பமும் நோக்கி, இப்பெரியோர்கள் இவண் எய்தப் பெற்றேம் என்று உவகைபூத்த உள்ளத்தனாய்த், திங்களங் கண்ணி வேய்ந்த செஞ்சடைப் பரமர் கோயிலின் வடமேற்கில் ஓர் புடைச்சங்க மண்டபம் உண்டாக்கி, அவர்களை அங்கிருக்கச் செய்து, வரிசை பல நல்கா நின்றனன். அது கண்ட முன்னைப் புலவ ரெல்லாம் உளம் புழுங்கி, அவர்களை நெருங்கி வாது புரிந்து, தோற்றுத் துயருழந் தேகினார்கள். இங்ஙனமே வேறு புலத்திருக்கும் கேள்வி வல்லோரும் வந்து வந்து, தருக்கினாற் பற்பல வினாக்களை யெழுப்பிப் பட்டிமை புரிந்து, தோல்வியுற் றேகினர். இன்னணம் யாவரையும் சொற்போரில் வென்று உவகுப் அன்னவர், மலைமகளொருபால் நீங்

காத் தலைவரை யடைந்து, வணங்கி, 'எந்தாய்! யாவரும் அடுத் தடுத் திங்கு வந்து எம்மொடு பட்டிமை புரிகின்றனர்; ஆகலின். அவரவர் புலமையை ஆராய்ந்து அளந்து அறிவிப்பதாய சங்கப் பலகை யொன்று தந்தருள வேண்டும்.' என்று குறையிரந்து நின்றனர். வேண்டுவார் வேண்டுவதை யீந்தருளும் கருணை வள்ள லான கடவுளும், ஆண்டு ஓர் பலகையுடன் புலவராய்த் தோன்றிச், 'சதுரமாய் இருசாண் அளவுள்ளதாகும் இப்பலகை மதியினும் வாலிது; மந்திர வலியது; புலத்துறை முற்றிய நும்மனோர்க் கெல் லாம் முழம் வளர்ந்து இருக்கை நல்குவது; இது நுமக்கு அளவு கோலா யிருக்கும்,' என்றியம்பி அதனை யீந்தனர். நாமகளுருவாய் வந்த நாவல ரெல்லாம் வெள்ளைத் தாமரை யனைய அப்பலகையைப் பெற்றுக், கோயிலை வலம்வந்து, கழகத்தை யடைந்தனர். அடைந்த பின், நறுமலர் தூவி, நறும்புகை யெடுத்துப், பலகையை வழிபட்டு, நக்கீரர் அதன் கண் ஏறினர். கபிலரும், பரணரும் ஏறினர். இருங் கலை வல்லோரெல்லாம் இம்முறை யேறி யேறி ஒருங்கு இனிதிருந் தனர். பலகையும், சுருங்கி நின்று உரை செய்வார்க்கு விரிந்து தோன்றும் நூல்போல, யாவர்க்கும் வளர்ந்து இடங்கொடுத்தது.

மேதகு சான்றோர் நூலின் வினைபொருள் விளங்கத் தம்மில்
ஏதுவு மெடுத்துக் காட்டும் எழுவகை மதமுங் கூறும்
போதவை தெளிந்த கிள்ளை பூவையே புறம்பு போந்து
வாதுசெய் வார்கள் வந்தால் மறுத்துநேர் நிறுத்தும் மன்னோ!'

'இங்ஙனம் புலவர் நாற்பத்தெண்மரும் தாம் ஆராய்ந் தறிந்த கல்வியின் பயன் விளங்குமாறு தூய்மை மிக்க பாட்டுக்கள் பல பாடிக் கொண்டிருந்தனர். பாட்டுக்களும் பலவாயின. அவை ஒன்று ஒன் றனோடு சொல்வளனும் பொருள் வளனும் ஒத்துத் தோன்றலின், அவற்றின் வேறுபாடறியாமல், 'நுமது பாட்டு அது; எமது பாட்டு இது' என்று கூறிச் சங்கப் புலவரும் மாறுபாடுற்றனர். சொல்லும் பொருளுமாய் விளங்கும் சொக்கப் பெருமானும் அவரது மாறுபாட் டினை யகற்றக் கருதி, ஓர் நாவலராய்த் தோன்றி, அவரவர் பாட்டுக் களை அவரவர்க்கு எடுத்தளித்தனர். அவை பெற்ற புலவர்கள், 'நீரும் எம்முடனொருவராய் உயர்வுற வாழ்வீராக!' என வேண்டிக் கொள்ள, நாவலராய் வந்த இறைவரும், அக் கனமாப்பலகை யென் னும் பொன்னரத்திற் சூழப்பதித்த மணிகள்போல் ஏனைப்புலவர்கள் விளங்காநிற்க, நடுவிற்பதித்த குருமணி போன்று நண்ணி வீற்றிருந் தருளினர். புலவரெல்லாரும் தம் மதி நலம் தோன்றப் பின்னரும் பற்பல பாட்டுக்கள் பாடி வாழ்ந்து வந்தனர்' என்பது. *

* இதனையடுத்துப் புராணத்திற் கூறப்பட்ட 'தருமிக்குப் பொற் கிழி யளித்தது' முதலிய வரலாறுகள் 'நக்கீரர்' என்னும் புத்தகத்திற் காண்க.

'தலைச்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்க மென மூவகைப்பட்ட சங்கம் இரீஇயினர் பாண்டியர்கள். அவருள், தலைச்சங்கமிருந்தார், அகத்தியனாரும், திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளும், குன்றெறிந்த முருகவேளும், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரும், நிதியின் கிழவனும் என இத்தொடக்கத்தார் ஐஞ்ஞூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத் தொன்பதின்மர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன, எத்துணையோ பரிபாடலும், முதுநாரையும் முதுகுருகும், களரியா விரையும் என இத் தொடக்கத்தன. அவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிற் றியாண்டு சங்க மிருந்தாரென்ப. அவர்களைச் சங்கம் இரீஇயினர் காய்சின வழுதி முதலாகக் கடுங்கோன் ஈறாக எண்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவருட் கவியரங் கேறினார் எழுவர் பாண்டிய ரென்ப. அவர் சங்க மிருந்து தமிழாராய்ந்தது கடல் கொள்ளப்பட்ட மதுரை யென்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியம்.

'இனி, இடைச் சங்கமிருந்தார் அகத்தியனாரும், தொல்காப்பியனாரும், † இருந்தையூர்க் கருங்கோழியும், மோசியும், வெள்ளூர்க் காப்பியனும், சிறு பாண்டரங்கனும், ‡ திரையன் மாறனும், துவரைக் கோமானும், கீரந்தையும் என இத்தொடக்கத்தார் ஐம்பத் தொன்பதின்மர் என்ப. அவருள்ளிட்டு மூவாயிரத் தெழுநூற்றுவர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன கலியும், குருகும், வெண்டாளியும், வியாழமாலை யகவலும் என இத்தொடக்கத்தன என்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமும், தொல்காப்பியமும், மாபுராணமும் இசை நுணுக்கமும் பூதபுராணமும் என இவை யென்ப. அவர் மூவாயிரத் தெழுநூற் றியாண்டு சங்கமிருந்தாரென்ப. அவரைச் சங்கம் இரீஇயினர் ‡ வெண்டேர்ச் செழியன் முதலாக முடத்திரு மாறன் ஈறாக ஐம்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவருட் கவியரங் கேறினார் ஐவர் பாண்டியரென்ப. அவர் சங்க மிருந்து தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத் தென்ப. அக் காலத்துப் போலும் பாண்டிய நாட்டைக் கடல் கொண்டது.

'இனிக், கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் சிறு மேதாவியாரும், சேந்தம் பூதனாரும், அறிவுடையரனாரும், பெருங்குன்றூர் கிழாரும், இளந்திருமாறனும் மதுரை யாசிரியர் நல்லந்துவனாரும்,

---

† 'இருந்தையூர்க் கருங்கோழி மோசியாரும்' என்பது சிலப்பதிகார வுரைப்பாயிரம்.

‡ 'மதுரை யாசிரியன் மாறனாரும்' என்பது சிலப்பதிகார வுரைப் பாயிரம்.

‡ 'விண்டேர்ச் செழியன்' என்றுங் கூறுவர்.

மருதனிள நாகனும், கணக்காயனர் மகனர் நக்கீரனும் என இத் தொடக்கத்தார் நாற்பத் தொன்பதின்மர் என்ப, அவருள்ளிட்டு நானூற்று நாற்பத் தொன்பதின்மர் பாடினரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன நெடுந்தொகை நானூறும், குறுந்தொகைநானூறும், நற்றிணை நானூறும், புறநானூறும், ஐங்குறு நூறும், பதிற்றுப்பத் தும், நூற்றைம்பது கலியும், எழுபது பரிபாடலும், கூத்தும், வரியும், சிற்றிசையும், பேரிசையும் என்று இத் தொடக்கத்தன. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமும், தொல்காப்பியமும் என்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது ஆயிரத் தெண்ணூற்றைம்பதிற்றி யாண்டு என்ப, அவர்களைச் சங்கம் இரீஇயினர் கடல் கொள்ளப்பட்டுப் போந்திருந்த முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப் பெருவழுதியீருக நாற்பத் தொன்பதின்மர் என்ப. அவருட் கவியரங்கேறினர் மூவர் பாண்டிய ரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது உத்தர மதுரை யென்ப,' என்பது.

இவற்றுள் புராண கதையானது இற்றை நாள் ஆராய்ச் யாளர்க்குப் புதுமை யுடைத்தாய் தோன்றும். எனினும், உலகத்து வழங்கும் கதைகள் ஒவ்வொன்றும் யாதானும் ஓர் உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டே யெழுந்தனவாம் என்பது ஆராய்ச்சி யாற் பெறப்படுதலின், இதனினின்று அறியலாகும் உண்மையினை அறிந்து கொள்ளுதல் கடனும். பன்னூருண்டுகளின் முன்னர் மதுரை யில் தமிழ்ச்சங்கம் நடைபெற்றது எவரானும் மறுக்கவொண்ணு ததோ ருண்மையாகும். இதனை அடிப்படையாக் கொண்டே இக் கதை யெழுந்தது. வடமொழியிற் புராண மெழுதினோர், அக் காலத்துத் தமிழ்ச்சங்க நிகழ்ச்சி எவரானும் ஐயுறவின்றித் துணியப் பட்டிருந்தமையின், அதனை முதலாகக் கொண்டு, செவி வழக்காக வந்த சில செய்திகளோடு தாம் புகுத்தக் கருதியவற்றை உருவகப் படுத்துக்கூறியுள்ளா ரென்பது தேற்றம். கங்கைக் கரையிலிருந்த வடமொழி யெழுத்துக்களில் ஆகாரம் முதலிய நாற்பத்தெட்டும் நாற்பத்தெண் புலவராக, அப்புலவர்கள் பாண்டி நாட்டு மதுரையை அடைந்து தமிழாராய்ந்தனர் என்றுகூறியவர் கருத்து, வடமொழியின் ருெடர்பு தமிழுக்கு உண்டென்றேனும், வடமொழி வாணர்கள் தென் ஞடு போந்து தமிழை வளம் படுத்தின ரென்றேனும் காட்டுவதாகல் வேண்டும். அவர் கருத்து யாதாயினும் ஆக. வட நாட்டிற்கு ஆரியம் போன்று, தென்ஞட்டிற்குரிய தொன்மொழி தமிழென்றும், தமிழானது வட நாட்டவரும் விரும்பிக் கற்குமாறு அத்துணை அழகும் திருத்தமு முடையதாய் விளங்கிற்றென்றும், இக்கதையிலிருந்து புல ஞகின்றது. இங்ஙனம் தமிழ் பயின்ற வடமொழிவாணர்கள் தமது மொழியில் அபிமான முடையவர்களாயின், தமிழிலுள்ள நலங்களைத் தம் மொழியில் பெயர்த்துக் கொண்டிருக்கவே வேண்டும். பிற

மொழி பயின்றவர் அப்பயிற்சியின் பயனாகத் தமது மொழிக்கு யாதேனும் நலம் புரியாவிடின், அன்னாரைத் தாய் மொழியிலும் மிக்க பற்றுடையரென யாங்ஙனம் கூறுவது ? இனிக், களவியலுரை யானது, கடைச் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் நாற்பத் தொன்ப தின்மர் என்பதற் கேற்பவே, புராணமும், இறையனாருடன் சங்கப் புலவரை நாற்பத் தொன்பதின்மராகக் கூறிற்று. இத் தொகை பெறுதற் பொருட்டே வடமொழி எழுத்துக்களில் ஈற்றிலுள்ள சில எழுத்துக்கள் கழிக்கப்பட்டன போலும் ? இனி, வடவெழுத்துக்கள் ஐம்பத்து மூன்று எனச் சில நூல்கள் கூறு நிற்கும். நன்னூலாரும் அங்ஙனமே கூறினார். ஐம்பத்தொன்று எனச்சில நூல்கள் கூறு கின்றன. இந்நூல் ஐம்பத்தொன்று கொண்டு, அவற்றுள் இரண் டினைக் கழித்துவிட்டது. மாகேச்சுர சூத்திரங்கள் நாற்பத்திரண்டு எழுத்துக்களே கிளந்தெடுத்துக் கூறுகின்றன. கூட்டெழுத்து முதலிய வைகளைச் சேர்த்தும் சேர்க்காதும் கணக்கிடுதலின் இவ்வேறுபாடு கள் நிகழ்கின்றன. நக்கீரர், கபிலர், பரணர் என்னும் மூவர் பெய ரையும் புராணம் சிறந்தெடுத்துக் கூறுவது. அவர்களது பெருமைக்குச் சான்றாகும். நம்பியாண்டார் நம்பிகளும் இம்மூவர் பெயரையே கிளந்தோதினமை காண்க. புராணங் கூறுகிற வேறுசில தெய்விக நிகழ்ச்சிகள் நம் ஆராய்ச்சிக்கு எட்டுவனவல்ல. அவை வேறு நூல், உரைகளாலும் ஆதரிக்கப்படுகின்றன. நம் ஆராய்ச்சியின் முடிபு யாதாயினும், பரஞ்சோதி முனிவரியற்றிய திருவிளையாடற் புராணம் கற்பவர்க்கு அன்பினைப் பெருகச் செய்து இன்பம் விளைக்கு மென்பது ஒருதலை.

இனி, இறையனார் களவிய லுரையானது பெரிதும் மதிப்பிற் குரிய தொன்று. இவ்வுரை கூறும் முச்சங்க நிகழ்ச்சி யெல்லாம் வரலாற்று முறையான் அறியப்பட்ட வாதல் வேண்டும். இன்றேல், மூன்று சங்கத்தினு மிருந்த புலர்களிற் சிலர் பெயரையும், அவர்க ளாற் பாடப்பட்ட பனுவல்களிற் சிலவற்றின் பெயரையும், சங்க மிரீஇய அரசர்களிற் சிலர் பெயரையும் எடுத்தோதுதலும், ஒவ்வொரு சங்கத்தும் விளங்கிய புலவர்களும், அரசர்களும் இத்துணையரென்றும், சங்கம் நிலவிய ஆண்டுகள் இத்துணைய வென்றும் வரையறுத்துக் கூறுதலும் அமையாவன்றே ? அன்றியும், இவ்வுரை கூறும் சங்க வரலாற்றின் அறியலான நூல்களிற் சிற்சில நமக்குக் கிடைத்திருத் தலும், இதனில் இடைச்சங்க மிருந்த இடமாகக் கூறியுள்ள கபாட புரமானது இராமாயண காலத்தில் பாண்டி நாட்டி லிருந்ததாக * வான்மீக விராமாயணங் கூறுதலும், பாண்டி நாட்டைக் கடல்

* 'ததோ ஹேமமயம் திவ்யம் முக்தாமணி விபூஷிதம்
யுக்தம் கவாடம் பாண்டியானாம் கதாத் ருக்ஷயத வாநரா :
—வான்மீக விராமாயணம், கிஷ்கிந்தா காண்டம்.

கொண்டதாக இதனிற் கூறப்படுஞ் செய்தி, † கலித்தொகை, ‡ சிலப்பதிகாரம் என்ற சிறந்த பழைய தமிழ் நூல்களிலும், பழைய வுரைகளிலும் கூறப்பட்டிருத்தலும், கடல்கோட் செய்தி பிறநாட்டுப் புலவர்களின் அரிய ஆராய்ச்சிகளானும் ஆதரிக்கப்படுதலும், இவ்வுரையின் மெய்ம்மையை விளக்குவன வாகும். இவ்வுரையின் மெய்ம்மை தெளிந்தன்றே பின் வந்த வுரையாளர் பலரும் இதனைப் பொன்னேபோற் போற்றி மேற்கொள்வா ராயினர்? எனினும், காலத்தாற் பெரிதும் சேய்மைப்பட்ட முச்சங்க வரலாறுகள் கூறுவாரானும், எழுதுவாரானும் சிறுபான்மையாகத் திரிந்து சிதைந் திருத்தலும் இயல்பே.

* இவ்வுரை கண்டார் நக்கீரனா ரென்பதனை ஐயுறத்தக்க சில குறிப்புக்கள் உளவேனும், அவரே யென வலியுறுத்தும் சான்றுகள் பல வுளவாகலின், அவ்வையம் நிலைபெறு தொழிகின்றது. 'வினையினீங்கி' என்னும் மரபியற் சூத்திர வுரையில், 'கடைச்சங்கத்தாருட் களவியற் பொருள்கண்ட கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார்' எனப் பேராசிரியர் கூறினர். 'திணை மயக்குறுதலும்' என்னும் அகத்திணையியற் சூத்திரவுரையில் ''இக் கருத்தானே நக்கீரரும் ஐந்திணையுள்ளும் களவு நிகழுமென்று கொண்டவாறுணர்க' என நச்சினார்க்கினியர் கூறினர். சிலப்பதிகாரத்து வேனிற் காதை முதற்கண். 'கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனாருரைத்த இறையனார் பொருளுரை' என அடியார்க்கு நல்லார் கூறினர். பலரானும் மதிக்கப்பட்ட பழைய பேருரையாளர் பலரும் இங்ஙனம் ஒரு படித்தாகக் கூறு மிதனினும் சிறந்த சான்று வேறென்ன வேண்டும்?

இனிப், பண்டைநாளிற் சங்கமிருந்து தமிழ் வளர்த்தமையைப் புலப்படக் கூறும் தெய்வப்பெற்றி யாளர்களின் கூற்றுக்களை யீண்டு எடுத்துக் காட்டுதும்.

---

† 'மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வௌவலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
புலியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்'

—கலித்தொகை, முல்லைக்கலி.

‡ 'வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொறாது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடு கொடுங்கடல் கொள்ள'

—சிலப்பதிகாரம், காடுகாண் காதை.

* 'நக்கீரர்' பக்கம் 48, 49 காண்க.

'சிறைவான் புனற்றில்லைச் சிற்றம் பலத்து மென் சிந்தையுள்ளும், உறைவா னுயர்மதிற் கூடலினுய்ந்த வொண்டீந்தமிழின், றுறை'—திருக்கோவையார்.

என மாணிக்க வாசகரும்;

'நன்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்கமேறி நற்கனகக் கிழிதருமிக் கருளினோன்காண்'—தேவாரம், திருப்புத்தூர்.

எனத் திருநாவுக்கரையரும்;

'ஞானசம்பந்த னுரைசெய் சங்கமலி செந்தமிழ்கள் பத்தும்'—தேவாரம், தேவூர்.

எனத் திருஞானசம்பந்தரும்;

'கோதைசொன்ன சங்கத்தமிழ் மாலைமுப்பதும்'—திருப்பாவை.

என நாய்ச்சியாரும்;

'கலியன் சொன்ன சங்கமுகத் தமிழ்மாலை பத்தும்'; 'கலிகன்றி சொன்ன சங்கமலி தமிழ்மாலை பத்திவை'—பெரிய திருமொழி.

எனத் திருமங்கையாழ்வாரும்;

'சால்பாய மும்மைத் தமிழ் தங்கிய வங்கண் மூதூர், நூல்பாயிடத்தும் முள .... செய்யுண்மிக்கேறு சங்கம்; 'திருவாலவாயில் எம்மைப் பவந்தீர்ப்பவர் சங்கமிருந்தது'—பெரிய புராணம், மூர்த்தி.

'சென்றணைந்து மதுரையினிற் றிருந்திய நூற் சங்கத்துளன்றிருந்து தமிழாராய்ந் தருளிய வங்கணர்'—பெரியபுராணம், திருநாவுக்கரசர்.

எனச்சேக்கிழாரும்;

'சங்கத்தமிழ் மூன்றுந்தா'—நல்வழி.

என * ஒளவையாரும்;

அருளிச் செய்துள்ளார்கள். இவற்றுள், அப்பர் தேவாரமும், பெரிய புராணமும், முறையே சிவபிரான் புலவராய்ச் சங்கமேறி வாதியற்றினதையும், அவர் சங்கமமர்ந்து தமிழாராய்ந் ததனையும் கூறுதலுங் காண்க.

---

* இவர் கடைச்சங்க நாளில் விளங்கிய ஒளவையாரல்லர்.

இறையனு ரகப்பொருளுரை கூறும் முச்சங்க வுண்மையை ஆத ரித்து நிற்கும் மேற்கோள்கள் வருமாறு :—

'தலை, யிடை, கடைச்சங்கத்தாரும், பிற சான்றோரும் நாற் சீரடி யான் வரும் ஆசிரியமும், வெண்பாவும், கலியுமே பெரும்பான்மையுஞ் செய்தார்; வஞ்சிப்பா சிறு வரவிற் றெனக்கொள்க.' என்றும். இந்நூல் செய்த காலத்துத் தலைச் சங்கத்தாரும், 'இடைச் சங்கத் தாரும், அவ்வாறு கட்டளையடியாற் பயின்றுவரச் செய்யுள் செய்தார்.' என்றும், 'இடைச் சங்கத்தாரும், கடைச் சங்கத்தாரும் இவ் விலக் கணத்தாற் செய்யுள் செய்தார்.' என்றும் செய்யுளியலுரையிலும்; 'அவ்வழக்கு நூல் பற்றி யல்லது மூன்றுவகைச் சங்கத்தாரும் செய் யுட் செய்திலர்.' என்று மரபியலுரையிலும் பேராசிரியர் கூறினர்.

'அவ் வாசிரிய ராவார் அகத்தியனாரும், மார்க்கண்டேயனாரும், தலைச் சங்கத்தாரும் முதலியோர்' என்று பாயிரவுரையிலும்; 'இனித் தமிழ்ச் செய்யுட் கண்ணும், இறையனாரும், அகத்தியனாரும், மார்க் கண்டேயனாரும், வான்மீகனாரும், கௌதமனாரும் போல்வார் செய்தன தலையும். இடைச்சங்கத்தார் செய்தன இடையும், கடைச்சங்கத்தார் செய்தன கடையுமாகக் கொள்க.' என்று புறத்திணையியலுரையிலும்; 'தலைச்சங்கத்தாரும் முதனூலாசிரியர் கூறிய முறையே கரணம் ஒன் ருகச் செய்யுள் செய்தார் என்பதூஉங் கூறியவாருயிற்று.' என்று கற்பியலுரையிலும்; 'அது மூவகைச் சங்கத்தாரும். பிற சான்றோரும் நாற்சீரடியானே மூன்று பாவும் வரப் பெரும்பான்மை செய்யுட் செய்து வஞ்சிப்பா சிறுவரவிற்ருகச் செய்யுள் செய்தவாற்ருனுணர்க.' என்றும். 'இந்நூல் செய்த காலத்திற் றலைச்சங்கத்தாரும் இடைச் சங்கத்தாரும் கட்டளையடி பயின்று வரச் செய்யுள் செய்தாரென்பது இச்சூத்திரங்களாற் பெறுதும்; பின்பு கடைச்சங்கத்தார்க்கு அஃதரி தாகலிற் சீர்வகையடி பயிலச்செய்தா ரென்றுணர்க.' என்றும், 'அது தலைச் சங்கத்தாரை யொழிந்தோர் சிறுபான்மை வழக்கும் பெரும் பான்மை செய்யுட் சொல்லுமாக இவ்விலக்கணத்தாற் செய்தவாறே இக்காலத்துச் செய்யினுமாம்.' என்றும் செய்யு ளியலுரையிலும் நச்சினர்க்கினியர் கூறினர்.

'இரண்டாம் ஊழியதாகிய கபாட புரத்தினிடைச் சங்கம்' என் றும், 'கடைச் சங்க மிரீஇய பாண்டியருட் கவியரங்கேறிய பாண்டி யன் மதி வாணனர் செய்த மதி வாணனர் நாடகத் தமிழ் நூல்' என் றும் சிலப்பதிகார வுரைப்பாயிரத்தும்; 'முதலூழி யிறுதிக்கண் தென் மதுரை யகத்துத் தலைச் சங்கம்' என்று வேனிற் காதையுரையிலும் அடியார்க்கு நல்லார் கூறினர்.

'சாலு மேன்மையிற் றலைச் சங்கப் புலவனுர் தம்முன்' என்று திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனுர் புராணத்தே சேக்கிழார் கூறினர்.

இன்னணம் பேரருட் புலமை யாளரான பண்டைப் பெரியார் பலரியற்றிய நூல்களினும், உரைகளினும் தமிழ்ச்சங்க வரலாறு பரக்கக் கூறப்பட்டுக் கிடக்கவும், சென்னை இராசதானிக் கல்லூரியில் வடமொழிப் போதகாசிரியரா யிருந்து காலஞ்சென்ற எம். சேஷகிரி சாஸ்திரி அவர்கள், எம். ஏ., வழுக்கள் மல்கத் தாமெழுதிய 'தமிழ்க் கவி சரிதம்' என்னும் சிறு புத்தகத்தில் பலவிடத்துப் பின் வருமாறு கூறிப்போயினர்.

'முதலிரண்டு சங்கங்களையும் பற்றி யாம் ஆராயப்புகின், அவை ஏறக்குறையப் பொய்யுரையும் புனைந்துரையும் பொதிந்துளவாதலிற் சிறிதேனும் நம்புதற் பாலன வல்ல.'

'இவ்வாறு கடைச் சங்கங்கூடிய புலவருட் பல்லோர் வெவ்வேறு காலங்களில் விளங்கின ரெனல் காட்டப்படிற் சங்கமென்பது தனது மெய்ச்சரித வியலிழந்து பொய்க்கதையி னியலுடைத்தாய்விடும்.'

'கடைசியிற் பார்க்கப் போனுற் சங்க நிகழ்ச்சியைப் பற்றிய யாவும் கற்பனு சாமார்த்தியங் காரணமாக விளைந்த பொய்க் கதை யாய்க் கழியினும் கழியலாம்.'

'போசராசனிருந்த காலமென்று வழக்கமாகக் குறிக்கப்படுங் காலவரையறைக்கு முற்பட்டவரும் தனித்தனி வெவ்வேறு காலங்களி லிருந்தவருமாகிய காளிதாசன், பாரவி, மாகன், பவபூதி, பாணன், தண்டி முதலாயினு ரெல்லாம் அவ்வரசன தவைக்களத்தினை அலங் காரஞ் செய்தற் பொருட்டும், ஒருவரோ டொருவர் முரணிப் போட்டி யிட்டுத் தமது இறைவனை மகிழ்விக்கத் தக்க வடமொழிக் கவிகள் தக்கணமே சொல்லுதற் பொருட்டும் ஒரே காலத்தின ராக்கப்பட்ட னர். இத்தகைய பொய்ம் மகிமை யோடும் விளங்கா நின்ற இவ் வடநூற் புலவர் குழாம் நமது தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு எவ்வாற்ருனும் தக்க விணையாம்.'

இவ்வாறு அவர் கூறியதன் காரணம் இன்னது என யாம் கூற விரும்புகின்றிலம். அவரது உளப் பான்மையை யாவரும் தெரிந்து கொள்ளுதற் பொருட்டே அவர் கூற்றுக்கள் இங்கு எடுத்துக் காட் டப்பட்டன. தாம் நடுவு நிலையோடு ஆராய்பவ ரென்று காட்டிக் கொள்ளவே வடமொழிப் புலவர் கூட்ட மொன்றையும் இங்குக் கூறி வைத்தனர் போலும்?

இவர் கூறிய வழுவுரை யெல்லாம் தமிழ்ப் பயிற்சி யுடையார் கண்டு நகையாடற் கேற்றனவே யன்றி எடுத்து மறுத்தற் கேற்றன வல்ல. உதாரணமாகச் சில காட்டுதும்.

இறையனு ரகப்பொருளுரை கூறும் முச்சங்க வரலாறு ஆலாசிய மான்மியத்திற்கு மாருக இருத்தலின் பொய்யுரையாம் என்று கூறி விட்டுப், பின் ஆலாசிய மான்மியம் கூறுவதும் பொய் யென்கின்ருர். ஒரு பொய்க்கு மாறுபட விருக்கும் பிறிதொன்றும் பொய் யென்பது இவர் கருத்துப் போலும்.

கரிகாலன் காலமும், சிலப்பதிகார, மணிமேகலைகளின் காலமும் கி. பி. இரண்டாம் நூற்ருண்டு எனக் கூறிவிட்டுக், கடைச் சங்கம் தோன்றுவதற்கு 760 ஆண்டுகட்கு முன் சிலப்பதிகாரமும், மணி மேகலையும் யாக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்கிருர். இஃது 9, 10-ஆம் நூற்ருண்டுகளில் இவர் படைத்துக் கொண்ட தமிழ்ச்சங்கம் போலும் ! சிலப்பதிகார காலத்தில் பரணர் முதலிய சங்கப் புலவர் பலர் இருந்தமையை ஓர்ந்திலர்.

கரிகாலன் 2-ஆம் நூற்ருண்டினன் ஆகலானும், தொண்டை மான் இளந்திரையன் என்பான் 11-ஆம் நூற்ருண்டிலிருந்த குலோத் துங்கனது வழியில் வந்தோனுகலானும், இவ்விருவரையும் பாடிய கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனுர் இளந்திரையன் காலத்தில் இருந் திருக்க வேண்டுமே யன்றிக் கரிகாலன் காலத்தில் இருந்திருக்க முடியாது என்கிருர். இளந்திரையன் பிற்காலத்தவன் என்பதற்கு இவர்கண்ட ஆதாரம் இன்னதெனக் காட்டினரில்லை. முதற் குலோத் துங்கன் காலத்திருந்த சயங்கொண்டார், பரணியில், கரிகாற் பெரு வளவன் உருத்திரங் கண்ணனுர்க்குப் பதினறு நூருயிரம் பொன் பரிசில் கொடுத்துப் பட்டினப் பாலை பெற்ருன் என்பார், 'தழுவு செந் தமிழ்ப் பரிசில் வாணர் பொன், பத்தொடாறு நூருயிரம் பெறப், பண்டு பட்டினப்பாலை கொண்டதும்' எனக் கூறியிருத்தலையும் ஓர்ந் திலர்.

இனி, ஆயிரக்கணக்கா யுள்ள ஆண்டுகள் தமிழ்ச் சங்கம் நடை பெற்ற தெனின், அக்காலத்து இயற்றப்பட்ட நூல்களும், பாட்டுக் களும் அளவிள வாதல் வேண்டுமே. அவை அத்துணை யிருந்தன வென்பதற்குச் சான்று என்னை ? இப்பொழுது அவை யெல்லாம் யாங்கு ஒழிந்தன ? என்னின் கூறுதும். சங்கநாளில் இயற்றப் பட்ட நூல்களும், பாட்டுக்களும் எண்ணிறந்தனவே யாகும். அகத் தியம், தொல்காப்பியம், மாபுராணம், பூதபுராணம், பனம்பாரம், பன்னிருபடலம், அவினயம், காக்கைபாடினியம், சிறுகாக்கை பாடினியம், சங்கயாப்பு, நற்றத்தம், பல்காயம், மயேச்சுரம், வாய்ப்

பியம், அணியியல் என்பனவும் ; இசை நூணுக்கம், பஞ்சபாரதீயம், பரதம், முறுவல், சயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம், பெருங்கலம், நூல், இந்திரகாளியம், பஞ்சமரபு, பரதசேனு, பதீயம், மதிவாணர் நாடகத் தமிழ் நூல் என்பனவும் ; பிறவுமாக, இயற்றமிழ்க்கும், இசை, நாடகங்கட்கும் இலக்கண நூல்கள் எண்ணிறந்தன வழங்கின வென்பது, பழைய உரையாளர்கள் அந்நூல் களிலிருந்து சூத்திரங் கள் எடுத்துக் காட்டியும். அந் நூல்களைப்பற்றிச் சிற்சில குறிப்புக்கள் வரைந்தும் சென்றமையால் அறியக்கிடக்கின்றது.

இலக்கண நூல்கள் இங்ஙனம் பலவாயின், இலக்கியங்கள் எத் துணைப் பல இருந்திருத்தல் வேண்டும் ? இலக்கணம் ஒன்றுயின் இலக்கியம் நூறுதல் பொருத்தமேயன்றோ ? மந்திரமும், கணக்கும், வானநூலும், மருத்துவ நூலும் முதலிய பல்கலை நூல்களும் அக்கா லத்து வழங்கின வென்பதற்குப் பழைய நூல்களிற் காணப்படும் குறிப்புக்கள் பல சான்றாக வுள்ளன. † இவ்வாறு சங்கப் புலவர்களா லியற்றப்பட்ட பல்லாயிரக் கணக்கான நூல்கள்,

'ஏரண முருவம் யோக மிசைகணக் கிரதஞ் சாலம்
தாரண மறமே சந்தந் தம்பநீர் நிலமு லோக
மாரணம் பொருளென் றின்ன மானநூல் பலவும் வாரி
வாரணங் கொண்ட தந்தோ வழி வழிப் பெயரு மாள.'

என்றவாறு கொடுங்கடலாற் கொள்ளப்பட்டு மறைந்தொழிந்தன என்பதில் ஐயப்பாடு யாதுளது ? கடைச் சங்கப் புலவரும், பிற சான்றோரும் இயற்றிய நூல்களுள்ளும், இறந்து பட்டனவும், இது காறும் வெளிவந்தனவு மன்றி, வெளிவரா திருப்பனவும் பல வுள என்பது தேற்றம்.

---

† 'மந்திரப் பொருள் வயி னுஅ குநவும்' என எச்சவியலினும்;
'நிறை மொழி மாந்த ராணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப' எனவும்,

'மறைமொழி கிளந்த மந்திரத் தான' எனவும் செய்யுளியலி னும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறுதலின், அக்காலத்து மந்திரம் மிக்கிருந்தமை புலனும்.

'செஞ்ஞாயிற்றுச் செலவும்', 'ஆடிய வழர்குட்டத்து' என்னும் புறப்பாட்டுக்கள் முதலியவற்றால் கணக்கும், வானநூலும் இருந்தமை புலனும்.

மருத்துவ நூல் இற்றைக்கும் பலவுள்ளன.

இனி வெவ்வேறு காலத்து வெவ்வேறிடத் திருந்த பன்னூறு புலவர்களாற் பாடப்பட்ட இரண்டாயிரத்து நானூற்று இருபத்தாறு தனிநிலைச் செய்யுட்கள் ஒருவழிக் கொணரப்பட்டுப், பாட்டும், அளவும், பொருளும் பற்றி எட்டுத் தொகையாகத் தொகுக்கப்பட்டிருத்தலை நுணுகி யுணரினும், இவற்றுக் கெல்லாம் காரணமாகத் தமிழ்ச் சங்கம் விளங்கிற்றென்னும் உண்மை புலப்படா நிற்கும்.

இனி, 'சங்கம் என்னுஞ் சொல் வட சொல்லாக லானும், இச்சொல் நல்லிசைப் புலவர் செய்யுட்களிற் காணப்படாமையானும், தமிழ்ச் சங்கமென்பது பிற்காலத்தோர் படைத்துக் கொண்டதாகும்' என்னின், நன்று சொன்னாய்! தமிழகத்துக் குடியேறிய பிறமொழி யாளர்கள் தம் பெற்றோர்களை அம்மை, அப்பன் என்னும் தமிழ்ச் சொற்களால் வழங்கிவரின், முற்காலத்து அவர்கட்குப் பெற்றோர் இருந்திலர் என்று கூறலமையுமோ? சங்கம் என்னும் சொல்லால் வழங்குவது பற்றி, வேறு பல சான்றுகளால் நிறுவப்படும் தமிழ்ப் புலவர் கூட்டத்தினை இன்றெனக் கூறுவது எத்துணைப்பேதைமை யாகும்! சங்கம் என்னும் பொருளுள்ள தமிழ்ச்சொல் இல்லாமற் போகவில்லை. 'அவை' என்னுஞ் சொல் அத்து முதலிய சாரியை பெற்றும், பெறாதும் தொல்காப்பியத்தும், தொகை நூல்களிலும், பலவிடத்துப் பயின்று வருவதுண்டாகலின், அதுவே முன்னர் வழங்கியிருத்தல்வேண்டும். மற்றும், மன்றம், பொதியில், பட்டி, தொகை என்னும் சொற்கள் சான்றோர் செய்யுட்களில் பயின்று வருகின்றன. இச்சொற்களும் சங்கம் என்னும் பொருளுடையனவாகும். இச்சொற்களெல்லாம் இப்பொருளேயன்றி வேறு கூட்டங்களையும் இடங்களையும் குறிப்பனவுமாயின. ஒரு சொல் நாளடைவிற் பொருள் வேறுபட்டு வருவது மொழி நூலாராய்ச்சியிற் பெறப்படும் உண்மை யாகும். சங்கம் என்னும் வடசொற்றானும் நல்லிசைப் புலவர் செய்யுளிற் காணப்படாததன்று. மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனா ரியற்றிய மணிமேகலையுள், 'புலம்புரி சங்கம் பொருளொடு முழங்க' என்று கூறியிருத்தல் காண்க. சங்கத்துச் சான்றோராகிய சாத்தனார் தமது காப்பியத்துள் ஆண்டுள்ள சங்கம் என்னுஞ் சொல் அவர்க்குச் சில நூற்றாண்டுகளின் முன்னரே வழக்கிடைப் பயின்றிருத்தலும் கூடுவதேயாகும். இவ்வாற்றால், முதலிடைக் காலங்களில் 'அவை' முதலியவற்றுள் யாதானு மொரு தமிழ்ப் பெயரால் வழங்கி வந்த தமிழ்ப் புலவர் கழகம், தென்னாட்டில் பௌத்த மதம் பாவலுற்ற கடைச் சங்கநாளில் பௌத்தராட்சியிலிருந்த சங்கம் என்னுஞ் சொல்லைப் பெயராக ஏற்று வழங்குவதாயிற்று என்பது தேற்றமாம்.

இனி, 'வடவேங்கடந் தென்குமரி' யிடைப்பட்ட நிலமெல்லாம் தமிழ் வழங்கு நிலமாகவும், பாண்டி நாட்டையே தமிழ் நாடென்று

பண்டைச் சான்றோரெல்லாம் சிறந்தெடுத் தோதுதற் கேது, அந் நாட்டில் தமிழ்ச் சங்கம் நிலை பெற்றுத், தமிழ் வளர்த்தமையே யாகும். சோணாட்டிலும் பண்டு சங்கமிருந்ததென்பது, 'புலம்புரி சங்கம் பொருளொடு முழங்க' என்ற மணிமேகலை யானும்,

'செந்தமிழ் நாடே
மன்ற வாணன் மலர்திரு வருளால்
தென்றமிழ் மகிமை சிவணிய செய்த
அடியவர் கூட்டமும் ஆதிச் சங்கமும்
படியின்மாப் பெருமை பரவுறு சோழனும்
சைவமா தவரும் தழைத்தினி திருந்த
மையறு சோழ வளநாடென்ப.'

என்னும் சூத்திரத் தானும், பிறவற்றானும் அறியலாவது. சோணாட்டிலே தமிழ் பெரிதும் திருத்தமும் வளர்ச்சியும் பெற்றிருந்த தென்பது, தொல்காப்பிய வுரையாளர்கள், 'செந்தமிழ் நிலமாவது, வையை யாற்றின் வடக்கும், மருதயாற்றின் றெற்கும், கருவூரின் கிழக்கும், மருவூரின் மேற்குமாம்,' என்று கூறினமையானும், இடைக்காலத்தும், பிற்காலத்து மிருந்த பெரும் புலவர் பலர் சோணாட்டின ராகலானும் துணியப்படும். அங்ஙனமாயினும், பாண்டிய நாட்டிற் போலத் தமிழ் வளர்ச்சியே கருதி ஆயிரக் கணக்காய ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாய்ச் சோணாட்டிற் சங்க மிருந்த தில்லையாகும். அதனாற்றான் சான்றோர் செய்யுட்களில் சோழநாடு சேரநாடுகள் பொதுவகையால் தமிழ் நாடு எனக் கூறப்படுவதன்றிப், பாண்டி நாடுபோல் சிறப்பு வகையாற் கூறப்படவில்லை.

'தமிழ் கெழு கூடற் றண்கோல் வேந்தே'

எனப் புறநானூற்றிலும்,

'தமிழ் வையைத் தண்ணம் புனல்'

எனப் பரிபாடலிலும்

'தமிழ் நிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின்
மகிழ் நனை மறுகின் மதுரையும்'

எனச் சிறுபாணாற்றுப் படையிலும்,

'தென்றமிழ் நன்னாட்டுத் தீதுதீர் மதுரை'

எனச் சிலப்பதிகாரத்திலும்,

'தென்றமிழ் மதுரைச் செழுங்கலைப் பாவாய்'

என மணிமேகலையிலும்

பாண்டி நாட்டையும், மதுரையும், வையை யாற்றையும் சிறப்பிக்கும் வழித் தமிழொடு புணர்த்துக் கூறியிருத்தல் காண்க. இவற்றுள் சிலப்பதிகாரத் தொடரானது, சோணாட்டிலிருந்த கவுந்தியடிகள் கோவலனை நோக்கி, 'யானும் மதுரைக்குச் செல்லுங் கருத்துடையேன்' என்னுமிடத்துக் கூறப்பட்ட தாகலின், சோணாடு சிறப்பு வகையால் தமிழ்நாடன்மை பெறப்பட்டது.

திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையாரும் 'செய்யனே' என்னும் திருவாலவாய்ப் பண்ணில் பாண்டி வேந்தைக் குறிக்குமிடத்து,

'பட்டிமன்றென்னன் பாண்டியற்காகவே' என்றும்,

'பண்ணியற் றமிழ்ப் பாண்டியற் காகவே' என்றும் அருளிச் செய்திருக்கின்றனர்.

'செழியன் றமிழ் நாடன்' என்று திவாகரம் கூறுகின்றது.

'ஈழமுந் தமிழ்க் கூடலுஞ் சிதைத் திகல்கடந்ததோ ரிசைபரந்ததும்' என்று கலிங்கத்துப்பரணி கூறுகின்றது.

சோழநாட்டிலே திருமறைக்காட்டி லெழுந்தருளி யிருந்த திருஞானசம்பந்தர் பாண்டி நாட்டிற்குச் சென்றார் என்று கூறுமிடத்து

'தாமாதரவாற் றமிழ்நாட்டிற் போனார் ஞானத்தலைவனார்' என்றும்,

பாண்டி நாட்டினின்றும் சோழ நாட்டுக்கு வந்தனர் என்று கூறுமிடத்து,

'தீந்தமிழ் நாட்டிடை நின்று மெழுந்தருளிச் செம்பொன்னி, வாய்ந்த வளந்தரு நாட்டு வந்தணைந்தார்' என்றும்,

சோழ நாட்டிலே திருப்பூந்துருத்தியி லெழுந்தருளி யிருந்த திருநாவுக்கரசர் பாண்டி நாட்டுக்குச் செல்ல நினைந்தார் என்னுமிடத்து,

'வாகீசர் மண்குலவு தமிழ்நாடு காண்பதற்கு மனங்கொண்டார்' என்றும்,

அங்கு நின்றும் சோணாட்டுக்கு வந்தனர் என்னு மிடத்து,

'தேம்பொழில்சூழ் செந்தமிழ் நாட்டினிலெங்குஞ் சென்றிறைஞ்சிப், பாம்பணிவார் தமைப்பணிவார் பொன்னிநா டதுவணைந்து'

என்றும் திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணத்திலும்;

'துறக்கமுற்றார் மனமென்னத் துறைகெழுநீர்ச் சோணாடு கடந்தால்...... பிறக்கமுற்ற மலைநாடு நாடியகன் றமிழ்நாட்டிற் பெயர்திர் மாதோ' என்றும்,

'தென்றமிழ்நாட் டகன்பொதியிற் றிருமுனிவன் றமிழ்ச்சங்கம் சேரு வீரேல்' என்றும்,

ஆறு செல் படலத்தில்

'அனைய பொன்னி யகன்புன னாடொரீஇ
மனையின் மாட்சி குலாமலை மண்டலம்
வினையி னீங்கிய பண்பினர் மேயினார்
இனிய தென்றமிழ் நாடுசென் றெய்தினார்'

என்றும் கல்வியிற் பெரியராய கம்பர் கூறியுள்ளார்.

வான்மீக விராமாயணத்தில், இடைச் சங்கமிருந்த கபாடபுரத்தைச் சுட்டிப், 'பாண்டியனுடைய கபாடத்தைக் காண்பீராக' என்று வானர வீரர்களுக்குக் கூறியதாக வுள்ள பகுதியிற்றானே. கம்பர், 'தென் தமிழ்நாட் டகன்பொதியிற் றிருமுனிவன் றமிழ்ச் சங்கம் சேரு வீரேல்' என்று கூறியது வான்மீகத்தையும், தமிழ்ச் சங்க வுண்மையையும் நன்கு அறிந்த துணிபா லென்க.

யாம் இதுகாறுஞ் செய்த ஆராய்ச்சியால், தமிழ் வளர்ச்சி கருதிப் பாண்டி நாட்டிற் பன்னெடுங்காலம் தமிழ்ச் சங்கம் நிலவிய செய்தி உறுதியுடைய மேற்கோள் பல கொண்டு நிறுவப்படுவதாயிற்று. தமிழ்ச்சங்கம் என்பது பாண்டிவேந்தர் ஒவ்வொருவராலும், அரசியல் நடாத்தும் ஏனை அவை போன்று, தமிழ் வளர்ச்சி கருதிப் பேணப் பட்டு வந்ததோர் அவை என்க. தொகை நூல்களுக்கு மிக முற்பட்ட காலத்தது என்று பல்லாற்றானும் நிறுவப்படும் தொல்காப்பியம், நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்துக் கேட்கப்பட்டது என்னலால், மிகப்பழைய காலந் தொட்டுத் தமிழவை நிலவிற் றென்பது துணிபு. அஃது ஒவ்வோர் காலம் இடையிட்டு நடந்தமை யறிந்த பிற்காலத்து நல்லிசைப் புலவர், அதனை முதற் சங்கம், இடைச் சங்கம், கடைச் சங்கம் எனப் பகுத்திட்டனர் என்க.

தமிழ்ச் சங்கம் பற்றி இங்ஙனம் பொதுவகையால் அறிந்து கொள்வதன்றிக் காலத்தாற் பெரிதும் சேய்மையுற்ற அவற்றின் கோட்பாடு முதலியன நம்மால் விளக்கமுற வறிதல் அருமையாகும். எனினும், இற்றை நாள் வழக்கத்திலிருந்தும், பழம் பாட்டுக்களின் உதவி கொண்டும் ஒருண்மையினை யிங்கெடுத்துக் காட்டுதல் மிகையாகாது. பலர் புகழ் நல்லிசை வாய்ந்த பாண்டித்துரை யென்னும்

கோமகனால் பதினெட்டாண்டுகளின் முன் மதுரையில் நிறுவப்பெற்றதாகிய மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் இப்பொழுது உறுப்பினராயுள்ளார் ஏறக்குறைய முன்னூற்றைம்பதின்மராவர். இவர்களேனும், அன்றி, இவர்களிற் பண்டிதரா யுள்ளாரேனும் எப்பொழுதும் ஒரு வழிக்குழீஇ யிருப்பாரல்லர். யாண்டிற் கொருமுறை சிலர் பலர் குழுமுதலே வழக்கமாகும். சங்கத்திற்கு ஆவன சூழ்தற் பொருட்டு வினைப்பொறுப் புடையோர் சிலர் சிலமுறை கூடுதலுண்டு. இங்ஙனமே, பண்டை நாட் சங்கங்களிலும் புலவர்களானோர் வேறு வேறிடங்களிலிருந்து வேளாண்மையும், வாணிகமும் முதலிய தத்தமக்கமைந்த செய்தொழில்களை மேற்கொண்டிருப்பாராவர். அளப்பரும் புலமை சான்ற ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு காலத்தில் முதன்மைப் புலவராய் விளங்கச், சில பல புலவர் கூடித் தமிழாராய்ச்சி செய்து போதருவர். களவியலுரையில் சங்கமிருந்தார் தொகையெல்லாம் ஒன்பது என்னும் எண்ணால் முடிந்திருப்பது கொண்டு, சங்கத்தை நடாத்தும் வினைப்பொறுப்பாளர் ஒவ்வொரு காலத்தும் ஒன்பதின்மர் இருந்திருக்கலாமென்று கருதலாகும். சங்கப்புலவராய கபிலரும் எப்பொழுதும் ஓரிடத்திற்றானே இருந்தாரல்லர். இவரது வரலாறு மேல் ஆராய்ச்சி செய்யப்படும்.

இரண்டாம் அதிகாரம்

கபிலர் வரலாறு

வடவேங்கடம் தென்குமரி யிடைப்பட்ட தமிழகத்திலிருந்து செங்கோலோச்சி வந்த முடிகெழு வேந்தர் மூவருள்ளே, அறனும், மறனும், ஆற்றலுங் குன்றாத பாண்டியரானோர் வழி வழியாக ஆட்சி புரியப் பெற்றது, சீர்வளம் செந்தமிழ்ப் பாண்டி நன்னாடாகும். அந் நாட்டின் கண், சான்றோருடைய பாட்டுக்களை யணிந்து, தண்ணென் றொழுகா நின்ற வையை யாற்றின் மருங்குள்ளது, ஒருவாத புக ழமைந்த திருவாதவூர் என்னும் திருப்பதி. அத்திருப்பதி யானது அன்பே வடிவாகி, யின்ப வெள்ளத்திற் றிளைத்த ஆளுடைய வடிகள் தோன்றியருளும் பெரும் பேறுடைய தென்றால், அதன் பெருமை யாரால் அளவிட்டுரைக்களாகும்? அப்பதியிலே, அறு தொழிலின் வழுவாத அந்தண ரொருவர், தம் கற்பிற் சிறந்த பொற்புடை மனைவி யோடிருந்து, இல்லறம் இனிது நடாத்தி வாழுநாளில், அன்னவர் தம் நோன்பின் பயனாக அவர்க்கு ஓர் புதல்வர் தோன்றினர். பெற் றோர்கள் தம் அரும் பெறன் மகவைக் கபிலர் என்று பெயரிட்டுக், கண்ணுங்கருத்துமாகப் பேணி வளர்த்து உரிய பருவத்தே பள்ளிக்கு வைத்து கல்வி பயில்வித்தனர். கபிலரும், சிறிது பயின்றபின்னர், வேளாண் வாழ்க்கையும், தாளாண்மையும் உடைய பன்னருஞ் சிறப் பின் நல்லாசிரியர் ஒருவரைச் சார்ந்து, மடி, தடுமாற்றம், மானம், பொச்சாப்பு முதலியன இல்லாமையும், ஆசிரியர் பாற் சென்று வழி படுதலும், ஆசிரியர் குறிப்பறிந் தொழுகுதலும், ஆசிரியரிடத்திற் கேட்டவற்றை நினைத்தலும், பழம்பாடம் போற்றலும், பிறர் பால் வினாதலும், பிறர் வினயவற்றிற்கு விடை கூறலும், அறியார்க்கு அறிவுறுத்திப் பயன் விளைத்தலும், செய்ந் நன்றியறிதலும், தீச்சார் பின்மையும் முதலியவாக மாணவர்க்கு வேண்டும் குணனெல்லாம் உடையராய், இலக்கண விலக்கியத்துறை யெல்லாம் சென்று, கற்று வல்லரானார். ஆனபின், அவர், காவிரி முதலிய மேவியாடுதும் என்றும், தில்லை முதலிய எல்லை காணுதும் என்றும், தாயுமாம் பொருளைப் போய் வழி படுதும் என்றும், ஆங்காங் குள்ள பெரி யாரைத் தலைப்பெய்து அறியாதன வெல்லாம் அறியப் பெறுதும் என்றும், குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் நானிலத்து ஐந்திணைக் கருப் பொருள்களின் பெற்றி யெல்லாம் நுனித்தறிந்து, கண்டு, மகிழுதும் என்றும், இன்னணம் பற்பல இடங்களினும் சென்று உலகவறிவும், இலகிய குணனும் பெற்று வருவார், ஆசிரி

யர்க்கு வேண்டும் வாய்மையும், தூய்மையும், ஒழுக்கமும், விழுப்ப மும் எல்லாம் ஒருங் கமையப் பெற்றவராயினர். அவரது மலர்ந்த முகமும், குளிர்ந்த வுரையும், அருள் பொழி விழியும், தெருள் பொழி யுணர்வும் யாவர்க்கும் இன்பம் விளைப்ப வாயின. நோக்குடைய வாகப் பாக்க ளியற்றுவதில் இவர்க்கு நிகராவார் இல்லை என்னு மாறு மேம்பாடுற்றனர். ஒரு நாள் நண்பகலில், அவர் தமக்குத் தமிழ் அறிவுறுத்திய ஆசிரியருடன் ஓர் இருப்பைத் தோப்பை யடைந்த பொழுது, ஆசிரியர் அங்கே பூத்திருந்த இருப்பையின் நாண்மலரையும், உதிர்ந்து கிடந்த பழம்பூவையும் காட்டி, 'இவற் றுக்குப் பொருந்திய உவமை கூறிச் செய்யு ளொன் றியற்றுக' எனப் பணித்தனர். பணிக்கவே, கபிலர், சிறிதும் தாழ்க்காது 'நீண்ட இலைகளை யுடைய இருப்பையின் வட்டமாகிய ஒள்ளிய பூ வாடாதிருப் பின், பெருமையுடைய பெண்யானையின் கோட்டினை நிகர்க்கும்; வாடினாலோ, கரிய தலையை யுடைய வலைஞரது மனை முன்றில் தோறும் உணங்கும் சிவந்த தலையையுடைய இருன் மீனை நிகர்க்கும்; என்ற பொருளமைத்துப் பாடினர். அதனைக் கேட்ட ஆசிரியர் தன்மை உவமை, முரண் என்னும் அணிகள் புலப்பட, விரைவிற் பாட்டியற் றிய அவரது ஆற்றலுக்கு, மகிழ்பூத்த உள்ளத்தாராய்ப், பின்னும் அவரை நோக்கி, 'அன்பனே, உரிப் பொருளின்றேல் பொருட்பய னின்றும்; ஆதலால் ஒவ்வொரு பாட்டினும் யாதேனும் உரிப்பொரு ளிருக்கவே வேண்டும்; இப்பாட்டிலே யுள்ள உரிப்பொருள் யாது ?' என்று வினவினர். அதற்கு அவர், 'எம்பெருமானே, அடிகள்பாற் கேட்டுணர்ந்த இலக்கணத்தை உளங்கொண்டே இஃதியற்றினேன்; இதில் யான் கருதிய பொருள், 'தலைமகள் தலைவனை யடுத்திருப்பதே அவளது மகிழ்ச்சிக்கும் உலகின் புகழ்ச்சிக்கும் உரிய செயலாகும்; அவ்வாறன்றிப் பிரிந்திருப்பதனால், அவட்கு வாட்டமேயன்றி இக ழற்பாடும் உண்டாகும்; ஆகலின், நின்மகள் தன்மனக் கினிய காதலன் பின் சென்றமைக்கு நீ கவலுதல் தக்கதன்று' என்று உடன் போக்கின்கட் கண்டோர் செவிலிக்குக் கூறினர் என்பது. இவ்வுரிப் பொருள் இதில் உள்ளுறையாகும். இது பாலையாகலின், பாலை எல்லா நிலத்திடையும் நிகழும் என்னும் விதி பற்றித் தலை நிலமாகிய குறிஞ்சியின் கருப்பொருளும், கடைநிலமாகிய நெய்தலின் கருப் பொருளும் இதில் உவமையாக வைத்துள்ளேன்.' என்று விடை கூறினர். தம்மினும் தம்மாணவர் அறிவு சிறந்து விளங்குதல் கண்ட ஆசிரியர், பெரியதோர் இன்பம் எய்தப் பெற்றவராய்க், கபிலரை நோக்கி, 'என் அன்புள்ள மகனே! யான் கூறுமதனைக் கேட்பாயாக! தமிழின் நலத்தினைப் பேணி வளர்த்தல் கருதி இந்நாட்டிலே தொன்று தொட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் பேரவை யோன்று திகழ்ந்து வருகின்றது. வெண் கொற்றக் குடை நிழலிருந்து கலியிருளணுகாது செங்கோ லோச்சி வரும் பாண்டிவேந்த ரொவ்வொருவரும் அதனைத் தமக்கு

இன்றியமையாத தோர் அவையாகக் கொண்டு போற்றி வருகின்றனர். சாலச்சிறந்த புலவர்களே அதில் வீற்றிருத்தற் குரியோராவர். அதுதான் மதுரையில்விளக்க முற்றிருக்கும் தமிழ்ச் சங்கம் என்பது. அதனை நீ முன்னும் அறிதியன்றே? நீயும் அத்தமிழ்ச் சங்கமடைந்து, தமிழாராய்ந்து, தமிழ்ப்பணியாற்றிப், புகழ் சிறந்து, விளங்கவேண்டு மென்பது என் விருப்பம்.' என்றனர். கபிலரும் ஆசிரியர் கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு, வணங்கி, விடைபெற்று, மதுரையம்பதி யடைந்து, அங்கயற்கண்ணி பங்கரை வணங்கிச், சங்கத்துச் சான்றோருள் ஒருவராய், அங்குள்ள பரணர், கூலவாணிகன் சாத்தனார் முதலிய நல்லிசைப் புலவர்களோடு தமிழாராய்ச்சி செய்து போதருவா ராயினர். அப்பொழுது நாடெங்கும் தமிழ் மணம் கமழலுற்றது. நன்மக்களுடைய நாவும், செவியும், உளமுமெல்லாம் தமிழுக்கே நிலைக்களனாய் விளங்கின. வேந்தரெல்லாரும் தமிழ்மாலை சூடி, வீறு பெற்றுயர்ந்தனர். விண்ணிழி மானத்து மேவிய கண்ணுதற் பெருமானும் முந்துறு சிறப்பிற் செந்தமிழ்ப் பாக்களைப் பல்காலும்கேட்டு, அருள் நல்காநின்று, 'பாட்டுக் குருகும் தமிழ்ச் சொக்க நாதர்' என்று பெயரெய்தினர். கபிலரது பாவியற்றும் வன்மையும், வாய்மை, தூய்மை முதலிய நன்மையும் கண்டுணர்ந்த * பரணர் முதலிய நல்லிசைப் புலவர்கள் உளங்கலந்து நண்பு பூண்டொழுகியதோடு, அவரைத் தமக்கெல்லாம் தலைவராகவும் கொண்டு போற்றி வந்தனர். அவரும், எடுத்துக்காட்டாகும் பெருமையுடைய பாக்கள் பல அடுத்தடுத்துப் பாடித், தாம் இன்புற்றும், ஏனோரை யின்புறுத்தியும் வந்தனர்.

---

* பழைய வுரைகளில் 'கபில பரணர்' என வழங்குதலால் இவ் விருவரும் ஒருவர்க் கொருவர் சிறந்த நட்பினரெனக் கருதப்படுகிறது.

நம்பி திருவிளையாடலில், 'பின்னமில் கபிலன் றோழன் பெயரிடைக் காடனென்போன்' என்றும், பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலில் 'முழுதுணர்ந்த கபிலன் றன்பாற், பொழிந்த பெருங் காதன்மிகு கேண்மையினான் இடைக்காட்டுப் புலவன்' என்றும் கூறியிருத்தலால் இடைக்காடரும் கபிலருக்குச் சிறந்த நண்பராதல் வேண்டும். எனினும் இடைக்காடர் சிறிது பிற்காலத்தவரெனக் கருதுதற்கும் இடனுண்டு. திருவிளையாடற் புராணமும் சண்பக மாறனுக்குப் பின் பதினைந்தாவது தலைமுறையினனான குலேசபாண்டியன் காலத்தில் இடைக்காடரது செய்தி கூறுகின்றது. புலவர் நாற்பத் தெண்மருமே எப்பொழுதும் இருந்தாராகக் கொண்ட புராணத்தின் கொள்கைக்கு இது முரணன்று. எனினும் ஆராயத் தக்கதாம் என்க.

அந்நாளிலே, ஆரியநாட்டு மன்னனொருவன், பிரகத்தன் என்பான், செழியர் பெரு மகனாலே போர் முனையிலே பற்றிக் கொணரப் பட்டவன், பின் அப் பாண்டி வேந்துக்கே நண்பனாய், மதுரையிற்றானே பல ஆண்டுகள் தங்குவானாயினன். தங்கியவன், அங்கே தமிழ் கற்பான் றொடங்கிச், சிறிது பயின்றவளவிலே, இஃது ஆரியத்திற்கு நிகராகுங் கொல் என்று ஐயுறவுடையனாயினான். அவனது ஐயத்தை குறிப்பானறிந்தார் நல்லிசைக் கபிலர். அறிந்தவளவில் தமக்குள்ளே சிந்திப்பார் : 'உலகிலே யாவர்க்கும் தத்தம் மொழியிலே பற்றுண்டாதல் இயல்பே. அப்பற்றுத்தான் ஒருதலையாக வேண்டற்பாலது மாகும். எனினும், அதுபற்றி நடுநிலை திறம்பிப், பெருமையுடைய பிறமொழியைத் தாழ நினைப்பது அழகாகாதே. இவ் வாரிய அரசன்றான் நடுவுநிலை யின்றி இங்ஙனம் கருதுகின்றான் என்பதினும், வரலாற்று முறையாற் கற்றிலாமையின் தமிழின் பெருமையை அறிந்திலன் எனக் கொள்ளுதலே சால்புடைத்து. இத்தகையாற்குத் தமிழின் பெருமையை அறிவுறுத்தித் தெருட்டுதலே எனக்குரிய கடனாகும்.' என இவ்வாறு சிந்தித்தவர், சின்னாளிலே பெருங்குறிஞ்சி என்ற பாட்டினைப் பாடிக்கொண்டு, பிரகத்த மன்னன்பால் அணுகி, அளவளாவியிருந்து, அவற்கு உணர்த்தவாகுஞ் செவ்வி தெரிந்து கூறுகின்றார் : 'அரசே ! உலகிலே பழமையும் பெருமையும் வாய்ந்த மொழிகள் சிலவும், அண்மையிற் றோன்றி இன்னம் திருத்தம் பெறுதவாய மொழிகள் பலவும் இருக்கின்றன. பழமையுடைய சிலவற்றில் உலக வழக்கினும் நூல் வழக்கினும் பயின்று வருவதும், எக்காலத்தும் அங்ஙனம் பயிலுதற் கேற்ற ஆற்றலமைந்ததும் தமிழொன்றே யாகும். தமிழ்மொழி எப்பொழுது உண்டாயதென்று யாவரானும் அறிய வாராமையின், படைப்புக்காலந் தொடங்கி மேம்பட்டு வருவதொன்று எனக் கூறும்படி இருக்கிறது. அவ்வளவு நீண்ட காலமாகியும் அது தன் எழில் சிதையாது, நடை தளராது, இன்னமும் கன்னியென மிளிர்கின்ற தென்றால், அவ்வாறு விளங்குதற் கேற்ற சிறப்பியல்புகள் யாவையென அறிதற்கு அவாவுதல் இயல்பே. அவற்றுள்ளே சில கூறுவேன். தமிழிலுள்ள எழுத்தொலி யெல்லாம் கற்று வல்லாரும் அல்லாரும் ஒருபடியே கூறத் தக்க மென்மை யுடையன. சொற்களெல்லாம் பெரும்பாலும் இரண்டு மூன்று எழுத்துக்களால் ஆகியவை. சொற்களின் சந்தியில் உண்டாகின்ற மெய் பிறிதாதல், மிகுதல், குன்றல் என்னும் திரிபுகளும், இயல்பும் எல்லாம் இயற்கையினின்றும் மாறுபடாதன. கல்லாத சிறார் பேச்சிலுள்ள சந்தியும் தமிழிலக்கணம் கூறுகின்ற சந்தியும் ஒன்றே. எல்லாப் பெயர்களும் ஒரு தன்மையாகவே வேற்றுமை வுருபேற்றுத் திரிபின்றி நிற்கும் எண்மை யுடைய வாதலால், பேசுதற்கு என எவரும் வேற்றுமையிலக்கணம் கற்க வேண்டுவதின்று. இவை யெல்லாம் இம் மொழியின் வழக்கிற்குச் சிறந்த கருவியாவன. மற்றும் இதற்குரிய சிறப்

பியல்புகளோ பல. இதன் எழுத்தெல்லாம் பெரும்பாலும் இயற்கை யிற் பிறப்பன. மெய் யெழுத்துக்கள் வலி, மெலி, இடை யென மூன்று இனமாக அமைந்திருப்பதும், அவை ஒவ்வொன்றும் ஒரே யளவாக அவ்வாறு எழுத்துக்கள் பெற்றிருப்பதும் வியப்பு விளைப்பன வாம். உரப்பலும், கனைத்தலு மின்றிக் கூறத்தக்க இவ் வெழுத் துக்களுள்ளும், இவை மொழிக்கு முதலில் வாரா என்றும், இவை இறுதியில் வாரா என்றும், இவ்விவற்றோடு இவ்விவை மயங்கா என்றும், மக்களது நாவி னியல்பையும், ஒலியி னியல்பையும் ஆராய்ந் தறிந்து, அழிமுயற்சி யின்றிக் கூறத் தக்கவாறு முதனூலாசிரியர் வரையறை செய்திருக்கும் மாட்சியை யாம் எங்ஙனம் வியந்து கூறு வது? சொற்களெல்லாம் பெரும்பாலும் பொருளுக்கும், வினை, பண்பு முதலியவற்றுக்கும் ஏற்ற ஓசையமைதி யுள்ளன. பகுத்தறி வுடைய மக்கள் முதலிய வுயிரை உயர்திணை யென்றும், பகுத்தறி வில்லாத உயிரையும், உயிரில் பொருளையும் அஃறிணை என்றும் அறிவு பற்றி வேறு எந்த மொழியில் பாகுபாடு செய்திருக்கிறது? சொல் நோக்கி ஆணைப் பெண்ணாகவும் பெண்ணை ஆணாகவும், இரண் டையும் அலியாகவும், பிறளக் கூறுமாறின்றிப், பொருள் நோக்கத் தாலே இம்மொழியில் பால் வகுத்திருக்கிறது. இதிலுள்ள வினைச் சொற்கள், திணை, பால், இடம், காலம் என்பவற்றை உணர்த்துவது போல், வேறு எம்மொழிச் சொற்க ளுணர்த்துவன வாகும்? இதி லுள்ள பாக்களெல்லாம் பொருளுக்கேற்ப வேறு வேறு ஓசை யமைந் தவை. மக்கள் அடையற் பாலனவாகிய பொருளை யெல்லாம் அகம், புறம் எனப்பகுத்து, அவற்றுக் குரிய ஒழுக லாற்றினை இலக்கணத் தால் வரையறை செய்வது இம்மொழிக்கேயுரிய சிறப்பியல்பு.' என்று இங்ஙனம் கூறக் கேட்ட ஆரிய வரசன், 'ஆ! இத்துணைப் பெருமையுடைய தமிழை என் அறியாமையாலன்றே இகழ்ந்திருந் தேன்.' என்று தன்னை நொந்து கொண்டவனாய்ப், பின்பு கபிலரை நோக்கி, 'அந்தணாளீர்! இளஞாயிறு போலும் நுமது சொல்லாகிய கதிர்களால் என் அறியாமை யென்னும் இருள் இரிந்தோடுவதா யிற்று உலகிலுள்ள மொழிகளில், தமிழே தொன்மையும், பெரு மையும் வாய்ந்ததென இப்பொழுது நன்கறிந்தேன். தமிழின் பொருட் பாகுபாட்டினைப் புலவர் பெருமானாகிய நும்மிடமே நன்கு அறிந்து கொள்ளும் அவாவுடையேன்.' என்று கூறினன். கபிலரும், அவனுக்குக் குறிஞ்சிமுதலிய அகத்தின் பகுதிகளையும், வெட்சி முதலிய புறத்தின் பகுதிகளையும் விளங்க எடுத்துரைத்துப், பின்பு, தாம் இயற்றி வந்த குறிஞ்சிப் பாட்டைக் கூறி, அதன் பொருளையும் அறி வுறுத்தருளினார். வேறு எம்மொழியிலும் காணப்படாத பொருளிலக் கணத்தையும், அகப்பொருளின் ஓர் துறைக்கு இலக்கியமாகிய குறிஞ் சிப் பாட்டையும் கூறக்கேட்ட பிரகத்தனுக்கு உண்டாய மகிழ்ச்சிக்கு ஓரெல்லையின்று. குறிஞ்சிப் பாட்டிலுள்ள இயற்கை யழகுகளும்,

நீதி முதலியவும் அவன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து விட்டன. அன்று முதலாக அவ்வரசன் பேரார்வமுடன் இடையருது தமிழ் பயின்று, பாட்டியற்றும் நல்லிசைப் புலவனுமாயினன். இவ்வாறு ஆரிய வரசனைத் திருத்திய கபிலரது அறிவு, ஆற்றல் முதலியவற்றை அனை வரும் கொண்டாடினர்கள். கபிலரது புகழ் எங்கும் பரவிற்று

அக்காலத்தில் வீரத்தின் மேம்பட்ட பேரரசர்களேயன்றிக், குறு நில மன்னருள்ளும் பலர் சிறந்த வள்ளல்களாய் விளங்கினர். சிறிய பூக்களையுடைய முல்லைக் கொடி படர்தற்குத் தனது பெருந்தேரை யளித்த பறம்பிற் கோமானுகிய பாரியும், காட்டிலேயுள்ள மயிலுக்குத் தனது மேற்படாத்தினை நல்கிய பெருங்கல் நாடனுகிய பேகனும், இரவலர்க்கு வேண்டுவன யாவும் நல்கிய முள்ளூர் மன்னனுகிய காரியும், கொல்லிமலைத் தலைவனுகிய ஓரியும், நள்ளியும் முதலிய வள்ளியோர்கள் அப்பொழுது விளக்கமுற்றிருந்தனர். அவருள்ளே, வரையா வள்ளன்மையால் வையகமுழுதும் தன்புகழ் பரக்க விருந்த வேள்பாரியின் அருங் குணங்களையும், பெருஞ் செயல்களையும் கேள்வி யுற்றுர் கபிலர். ‘ ஆ ! ஒரு முல்லைக்கொடி படர்தற்குக் கொழுகொம் பின்றி நடுங்குவது கண்ட ளவிலே, தான் ஊர்ந்து வந்த தேரினை அது படருமாறு நிறுத்திச் சுழலடி சிவப்ப நடந்து சென்ருனும் ! அவ் வோரறிவுயிர் மாட்டும் வரம்பின்றெழுந்த அவனது இயற்கைப் பேரருட் பெருக்கினை யாவர் அளவிட்டுரைக்க வல்லர் ? அவ்வரு ளுடன் கூடிய அறிவன்றே அறிவெனப்படுவது. இத்தகைப் பெருமை யுடையானை எப்பொழுது காண்பேம் ?’ என்று நினைந்து வேள் பாரி யைக் காண்டற்கு விருப்பு மிக்கவ ராயினர். பாரியும், கபிலரது பெருமையெல்லாம் கேள்வியுற்று, ‘மனந்தூய்மை செய்வினை தூய்மை இரண்டும் இனந்தூய்மை பற்றுக்கோடாக வரும் என்பர் பெரியோர். தூய்மையே ஒருருவெடுத்தா லனையர் கபிலர். அன்னவரை எப் பொழுது இனமாகப் பெறுவேன் ? தூய்மையுறுவேன் ?’ என் றெண்ணி, அவர்பால் அன்பு மீதூரப் பெற்றவனுனன். வள்ளியோன் அன்பினல் இழுக்கப் பட்டார் கபிலர். மதுரையை அரிதின் நீங்கி ஞர். பறம்பு நாடடைந்து பாரியைக் கண்டார். அன்று தொட்டு ஒருவர் ஒருவரிற் கலந்த கேண்மையராயினர். பாரியானவன், அறி வாற்றல் மிக்க பெரியராய கபிலரது கேண்மையினும் பெறுதற்கரிய பேறு பிறிதின்றெனக் கருதி, அவரது குறிப்பின்வழி யொழுகுவா ையினன். கபிலரும், அவ்வள்ளலுக்கு அருமந்த நண்பராயும், சூழ்ச் சித் துணைவராயும் விளங்கியதோடு பறம்பு மலையின் இயற்கை வள னெல்லாம் பல்காலும் கண்டு கண்டு களித்து, அங்குள்ள பூவும், புள்ளும் முதலிய கருப்பொருள்களின் பெற்றியை யெல்லாம் நுனித் தறிந்து, சுவை கனிந்த அகப்பொருட் பாட்டுக்கள் பலபாடியும் வள்ளியோர் தலைவனை மகிழ்வித்து வருவார். ஒரொருகால், தன்னை

தன்னையடைந்தவர் அறிஞராயினும், மடவராயினும், வலியராயினும், மெலியராயினும் அன்னவர்க்கு வேண்டுவன நல்கி விடுக்கும் பாரியின் வண்மையினைப் பாராட்டிப் பாடுவர். இங்ஙனம் பல்லாண்டாகப் பாரியுடன் வாழ்ந்துவரும் நாளில் வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன், மலையமான் திருமுடிக்காரி என்னும் வள்ளல்களின் நண்பும் அவர்க்கு உளதாயிற்று.

ஒருகால் அவர் வேள்பேகனைக் காணவேண்டி, 'அருந்திறற் கடவுள்' ஆய முருகவேள் கோயில் கொண்டிருந்து மன்பதைகட்கு அருள் வழங்கா நின்ற பழனிமலையினையுடைய ஆவிநன்குடி என்னும் அவனது ஊரை அடைந்தார். அப்பொழுது, பேகனே, ஆடல் பாடலில் வல்லளான அழகின் மிக்க ஓர் கணிகையின் கண்வலையிற் சிக்குண்டு, கற்பினுக்கரசி யெனத்தகும் தன் மனைவி கண்ணகியைப் பிரிந்துறை வானுயினன். கண்ணகி யென்னும் பெயருடையார்க்குக் கணவராயினுர் இங்ஙனம் ஒழுகுவது இயற்கைபோலும்! கற்புடைய மகளிர்க்குத் தம் கணவர் தம்மைப் பிரிந்திருத்தலே யன்றிப், பிற மகளிர் வயமா யொழுகுதலும் புரியின், அதனினும் தாங்கற் கரிய துயரம் பிறிதுண்டோ? கண்ணகியும் ஆற்றாமை மேலிட்டு நீரு மாடாள்; பூவுஞ்சூடாள்; விலையுயர்ந்த ஆடையானும், அணியானும் ஒப்பனை செய்துகொள்ளாள்; ஊணின்றி, உறக்கமின்றி, உடம்பு மெலிந்திடுவாள்; இரங்கி யினைந்திடுவாள். இங்ஙனம் இவளுற்ற ஆற்றாமையின் காரணத்தை யறிந்த சான்றோராய பரணர், அரிசில் கிழார், பெருங்குன்றூர்கிழார் என்னும் புலவர் பெருமக்கள் பேகன் பாற் சென்று, கண்ணகியின் றுயரினைப் பலவாறு எடுத்துக்கூறி, 'நீ அறநெறியில் ஒழுகி, நின் மனைவியின் ஆற்றாமையைப் போக்குவதே நின்னை யாம் இரக்கும் பரிசில்' என்று வேண்டினுர்கள். அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினராய கபிலரும், பேகனை யடுத்து 'வளமிக்க மலை பொருந்திய நாட்டையுடையானே! தாளாற்றலும் கைவண்மையும் உடைய பேக! நேற்றுச் சுரத்தின்கண் நடந்து வருந்திய எனது சுற்றத்தின் பசியைப் போக்குமாறு, முரசுபோல் ஒலிக்கும் அருவியை யுடைய உயர்ந்த மலையிடத்துச் சீறூரிலே நின்வாயிலின் கண் வந்து நின்னையும் நின்மலையையும் வாழ்த்தி நின்று பாடினேன்; அப்பொழுது துயர் மிகுதியால் இடையறாது சொரிகின்ற கண்ணீரானது தன் மார்பகத்தை நனைக்கும்படி விம்மிநின்று, வேய்ங்குழல் இரங்கி யொலிப்பதுபோல, ஒருத்தி அழுதாள்; பெரிதும் இரங்கத் தக்காள்; அவள் யாரோதான்?' என்று கூறினர். அவற்றையெல்லாம் கேட்ட பேகன், தலை கவிழ்ந்து, நாண மெய்தியவனுய்த், தன் தவற்றினை நினைந்து நினைந்து வருந்தித், தன் குற்றத்தைப் பொறுத்தருள வேண்டுமெனக் கபிலர் முதலிய சான்றோரை வணங்கி வேண்டி நின்று, அன்னவர்க்கு அருங்கலனும், பிறவும் ஆய பரிசில்களை அரு

காது வழங்கி விடுத்துப், பின்பு கண்ணகியுடன் கூடி இல்லறம் இனிது நடாத்தி இன்புற்று வந்தான்.

கபிலர், 'ஆவியது நல் ஊர்' எனப் பொருள்படும் ஆவிநன் குடியை நீங்கி, மலையமானுட்டிலே, பெண்ணையாற்றங் கரையி லுள்ள திருக்கோவலூரை யடைந்து, மலையமான் திருமுடிக்காரி யைக் கண்டு, அளவளாவி மகிழ்வாராயினர். முள்ளூர்மலைக்குத் தலைவனும், கோவலூரை அரசிருக்கையாகக் கொண்டவனும், போரிலே மூவேந்தர்க்கும் ஒரொருகால் உதவி புரிந்த பெரு வீரனும், புலவர்க்கும், இரவலர்க்கும் வரையாது வழங்கும் வள்ளியோனும் ஆகிய திருமுடிக்காரியும் கபிலரது வரவிற்குப் பெரிதும் மகிழ்ந்து, அவர்பால் நட்புரிமையோடு ஒழுகி வருவானுயினன். வள்ளலாகிய காரி, உயர் குணன் பலவும் உடையனுயினும், புலவர்களின் வரிசை யறியாது நல்குகின்ருன் என்பதனை யறிந்த கபிலர், அவனுக்கு அறிவுகொளுத்தக் கருதி, ஓர் கால் அவனை நோக்கி, 'மிக்க வண்மை யையுடைய தலைவ! ஒரிடத்துள்ள வள்ளியோன் ஒருவனை நினைந்து நாற்றிசையினு முள்ள பரிசிலர் பலரும் வருவர்; அவர் வரிசையறி தல் அரிது; கொடுத்தலோ மிகவும் எளிது; நீ அதனை நன்கு அறிந் தாயாயின், புலவரிடத்து வரிசை கருதாது பொதுவாக நோக்குதலைத் தவிர்வாயாக.' என்று கூறினர். பின்பொருகால்; அவனது வீரத் தையும், வண்மையையும் பாராட்டி, 'வீரக்கழலணிந்த திருந்திய அடியை யுடைய காரியே! நின் நாடு கடலாற் கொள்ளப்படாது; பகைவரும் கொள்ளக் கருதார்; எனினும், அது நினக்கு உரித்தன்றி வேள்வித் தீயைப் புரக்கும் அந்தணருடைய தாகின்றது. மூவேந் தருள் ஒருவற்குத் துணையாக வேண்டுமென, அவர்கள் பால் நின்றும் வந்தோர், தனித்தனி புகழ்ந்து நினக்குத் தரும் பொருளும் நுமது குடியை வாழ்த்தினராய் வரும் பரிசிலருடையதாம், ஆதலால், அருந்ததி யொக்கும் கற்பினையும், மெல்லிய மொழியையும் உடைய அரிவையது தோள் மாத்திரை யல்லது, நினதென்று சொல்ல ஒன்று இல்லையா யிருக்கவும், நீ பெருமித முடையையாய் இருக்கின்ருய்! இதற்குக் காரணமென்னை?' என்று வியப்புறக் கூறினர். 'வள்ளி யோர் பிறரெல்லாம் நாண் மது வுண்டு மகிழ்ச்சியுற்ற போழ்து பிறர்க்கு வழங்குவர்; மலையமான் இயல்பாய் வழங்கிய தேர்கள் முள்ளூர் மலையிலுண்டாகிய மழைத்துளியினும் பல.' என்றும், 'அருவியொலிக்கும் பெரிய மலையுடையோனைப் பாடியவர்கள் நல்ல நாளன்றிப் போகிப், புள் நிமித்தம் இடைநின்று நடுப்பச், செவ்வி யன்ருகப் புகுந்து, வெறுக்கத் தக்கவைகளைச் சொல்லினும், பரிசில் பெருது வறிதாக மீள்வாரல்லர்' என்றும் அவனது இயற்கையாகிய கொடையின் சிறப்பைப் புகழ்ந்துரைத்தனர். இவ்வாருய ஆழ்ந்த கருத்துள்ள பாடல்கள் பல பாடி, மலையனை மகிழ்வுறுத்தி வந்த

கபிலர், தம் அரும்பெறல் நண்பனுகிய வேள்பாரியைக் காணும் ஆதரம் பெருகினமையின், அங்கு நின்றும் போந்து, பரம்பு நாடடைந்து, பாரியின் அருள் பொழியும் விழிகளுக்கு நல்விருந்தாயினர்.

நவிலுந்தொறும் நூலின் நயம் வெளிப்பட்டு, இன்பம் விளைத்தல் போல், பழகுந்தொறும் இவ்விருவருடைய இனிய பண்புகளும் வெளிப்பட்டு இருவர்க்கும் இன்பம் விளைப்பவாயின. காக்கையின் இரு கண்ணிற்கும் மணி ஒன்றுதல் போல, இவ்விருவருடம்பிற்கும் உயிர் ஒன்றென்னுமாறு விளங்கினுர்கள். பாரியின் வண்மைத் தன்மையைக் காணுந்தொறும், கபிலர் மிக்க வியப்பும் உவப்பும் உடையராய், 'மக்களுள் யாவரானும் விரும்பப்படாத எருக்கம் பூவாயினும் கடவுள் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளுதல் போல, யாதும் அறிவில்லாரும், புன் குணனுடையாரும் செல்லினும், அன்னவர்க்கும் பாரி கை வண்மை செய்தலைக் கடப்பாடாக வுடையன்.' என்று, கடவுளோடொப்பித்துக் கூறி, அவனது விரிந்த வுள்ளத்தின் மேன்மையை விளக்கிடுவர். 'பாரி, பாரியென்று சொல்லி, அவன் பல புகழையும் வாழ்த்தி, அவ்வொருவனையே புகழ்வர், செவ்விய நாவினையுடைய புலவர்; பாரி யொருவனுமே யல்லன், மாரியுமுண்டு, இவ்விடத்து உலகத்தை பாதுகாத்தற்கு.' என்று பழிப்பது போற் புகழ்ந்து, வரைவின்றியும், கைம்மாறு கருதாதும் ஈயும் பாரியின் கடப்பாட்டின் மேன்மை தெரிந்திடுவர். 'பறம்பு மலையானது. பாடுவார்க்குக் கூறிட்டுக் கொடுத்தலின், அவருடைய தாயிற்று; அறத்தினை மேற்கொண்டு, பாரியும், பரிசிலர் வேண்டுவராயின் அவ்வழி வாரேன் என்னுனை அவரெல்லையின் கண்ணே நிற்பன்.' என்று, பரிசிலர்க்கு என்புமுரியனும் அவனது அன்பின் றிறத்தினை யெடுத்தியம்புவர். இவ்வாறு, வேள் பாரி யானவன் கபிலர் பாடும் புகழுடையோனாய் விளங்கினன். அவனது புகழ் நாடெங்கும் பரந்தது. அக்காலத்துச் சேர, சோழ, பாண்டியர்களில் வீரத்தினும், நீதியினும் மேம்பட்ட பேரரசர் சிலரிருந்தனர். அவருடன் பகைகொண்டு அரசின்றித் திரிந்தாரும் சிலருண்டு. அங்ஙனம் திரியலுற்றுர் மூவர், ஒருங்கு கூடிப், படைகளைத் திரட்டிச் சென்று, பாரியின் பரம்பென்னும் மலையரணை முற்றுகையிட்டனர். அவ்வரணோ, நீர், நிலன், காடு என்பவற்ருற் சூழப்பட்டது. ஏணிக்கெட்டாத வுயர்ச்சியும் புறத்தோர்க்குத் தோண்டலாகாத அடியகலமும், அகத்தோர்க்கு நின்று வினை செய்தற்காம் தலையகலமும், கல்லானும், இட்டிகையானும் செய்யப்பட்டமையின், குத்தப்படாத திண்மையும் உடைய மதிலினை யுடையது. அகத்தோர்க்கு வேண்டும் பொருள்களெல்லாவற்றையும் உடையது. தலைவன் மாட்டன்பும், மானமும், மறமும், சோர்விண்மையும் முதலிய நற்குணங்களுடையராய், உற்றுழி யுதவும் வீரரை யுடையது. மற்

றும். அரணுக்கு வேண்டும் பிற மாட்சிமைகளையும் உடையதாய் மடிந்திராது, ஏற்ற வினையை அளவறிந்து செய்து, காக்க வல்ல வினை மாட்சியுடையாரையும் உடைத்தா இருந்தது. ஆகலின், அது எத் துணைப் படைமாட்சி யுடையரானும் எளிதிற் பற்றப் படுவதொன் றன்று. அரண், அடை மதிற்பட்டிருந்த காலை, அகத்துள்ளார் உண வின்றி வருந்தா வண்ணம், அங்கிருந்த புலவர் பெருமானாகிய கபிலர், † கிளிகள் பலவற்றைப் பயிற்றி விடுத்து, அரணுக்கு புறத்தே யுள்ள விளைநிலங்களிலிருந்து நெற்கதிர்களை நாடொறும் கொய்து வரச்செய்து, அங்குள்ள குடிகளையும் படைகளையும் உண்பித்துக் காப் பாற்றி வந்தனர். அங்கிருந்த நொச்சி மறவராயினர், தம் மலையின் கண் இயற்கையாய்க் கிடைக்கும் பலாப்பழம், வள்ளிக் கிழங்கு முதலிய வுணவுகளோடு கபிலரது சூழ்ச்சியாற் கிடைக்கும் உண வினையு முண்டு தளர்வின்றிப் போர்மலைந்து வந்தனர். முற்றுகை பல்லாண்டாகியும், அரணினைக் கைப்பற்ற வியலாத மூவெந்தரும், பாரி தன் மகளிரைத் தமக்கு மணஞ்செய்து கொடுப்பின் தாம் போர் புரிவதில்லை யெனக் கூறி விடுத்தனர். இதனைக் கேட்டலும், பாரிக் குச் சினம் மூண்டது. கவரிமான்போலும் மானமுடைய வீரனனவன் இவ்விழிமொழியை எங்ஙனம் பொறுத்திருப்பன்? கடியதோர் வாளரா

---

† இச் செய்தி,

'உலகுடன் றிரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை
வாய்மொழிக் கபிலன் சூழச் சேய்நின்று
செழுஞ்செய்ந் நெல்லின் விளைகதிர் கொண்டு
தடந்தா ளாம்பன் மலரொடு கூட்டி
யாண்பல கழிய வேண்டுவயிற் பிழையா
தாளிடூஉக் கடந்து வாளமருழக்கி
யேந்துகோட் டியானை வேந்த ரோட்டிய
கடும் பரிப் புரவிக் கைவண பாரி' (அகம்-78)

என நக்கீரனாராலும்,

'புலங்கந் தாக விரவலர் செலினே
வரைபுரை களிற்றொடு நன்கல னீயு
முரைசால் வண்புகழ்ப் பாரி பறம்பி
னிரைபறைக் குரீஇயினங் காலைப் போகி
முடங்குபுறச் செந்நெற் றரீஇய ரோராங்
கிரைதேர் கோட்பின வாகிப் பொழுதுபடப்
படர்கொண் மாலைப் படர்தந் தாங்கு' (அகம் 303)

என ஔவையாராலும் கூறப்பட்டுள்ளது,

வெனச்சீறி யெழுந்து உழிஞையார்மேற் சேறலுற்றான். புலவரேறாய கபிலரும், முன்னர்ச் சென்று, மதிற்புறத்தெய்தி, மூவேந்தரையும் பார்த்து பின்வருமாறு கூறலுற்றார் :— 'பெருமை பொருந்திய முரசினையுடைய நீயிர், மூவேந்தரும், எத்துணைக்காலம் முற்றுகை செய்யினும், பறம்பு என்னும் அரணிலுள்ளார்க்கு உணவுக் குறை உளதாகாது. மூங்கில் நெல்லும், பலாப்பழமும், வள்ளிக்கிழங்கும், தேனும் என்னும் நான்கு பொருளையும் அது மிகுதியாக வுடைத்து. இவை உழவரது முயற்சியின்றியே இயற்கையிற் கிடைப்பன. நீங்கள் எண்ணிலாத களிறும், தேரும் கொணர்ந்து அமர்விளைப்பினும், நுமது முயற்சியால் அரணைப்பற்ற மாட்டீர். நும்வாள் வலியால் பாரி அதனைத் தருவானல்லன். அதனைக் கொள்ளுமாறு யான் அறிகுவன். வடித்து முறுக்கிய நரம்பினை யுடைய சிறிய யாழை வாசித்து, நும் உரிமை மகளிர் பின்வர ஆடிப்பாடி செல்வீராயின், அவன் நுமக்கு நாடும் மலையும் சேர நல்குவன்.'

'பெருமை மிக்க தானையினையுடைய மூன்று திறத்தீரும் கூடிப் பொருதீராயினும், பறம்பு கொள்ளுதற்கரிது. குளிர்ந்த நல்லபறம்பு நாடு முந்நூறு ஊர்களை யுடைத்து. அம்முந்நூறூர்களையும் பரிசிலர் பெற்றனர். நீவிர் பாடிக்கொண்டு வரின், நுமக்குப் பரிசிலாக மலை யுள்ளது. அதுவேயன்றி யாமும் பாரியும் உள்ளேம்.'

'பாரியது பெரியமலை இரங்கத்தக்க தொன்றே. அது வேற்படை கொண்டு பொரும் வேந்தர்க்கு அரிது எனினும், நீலமலர்போலும் மையுண் கண்களையுடைய விறலி பாடினளாய்வரின், அவட்கு எளி தாகின்றது.'

என்றிங்ஙனம் பாரியது புரவலர்க் கருமையும், இரவலர்க் கெளி மையும் ஆகிய நிலையினை யெடுத்து, அவ்வேந்தர்களைச் சிறிதும் மதி யாது, ஏந்திய கொள்கைய ரான கபிலர் கூறினர். கூற, மூவேந் தரும், இனி நாம் பாரியை வெல்லுதலரிதென ஊக்க மழிந்தனர். பாரியின் படைவீரர் ஆரவாரித்தெழுந்தனர், பாரியும் புகுந்து மந்தர மனைய திண்டோள் வலியால் பகைக் கடலை யுழக்குவானாயினன். மூவேந்தரும் படையுடன் முரிபட்டோடினர். வெற்றித்திருவும் பாரி யின் வெற்புத் தோளை மேவலுற்றனள். இஃதிவ்வாறாக, ஊழ்வினை பயனூட்டுங் காலம் அணுகியது. அதனை யொழிக்க வல்லவர் யாவர்? பாரியுடன் சமர் புரியலாற்றாது நிலைகெட்டோடிய மூவரும் ஓரிடத்துக் கூடினர். கூடிப், பாரியின் அருமை பெருமைகளை யறியாத பண்பிலி களாய அன்னார், அந்தோ ! அவனை வஞ்சத்தாற் கோறல் கருதினர். அதற்கொரு சூழ்ச்சியும் புரிந்தனர். நஞ்சனையார் புரிந்த வஞ்சனை இன்னதென யாரா லியம்பலாகும்? மாரியனையான் பாரியும் பூத

வுடம்பை விடுத்துப், புகழுடம்பை நிறுத்தினன். விண்ணவர் மலர் மாரி பொழிய, மன்னவர் கண்மாரி பொழிந்தனர். இரவல ரிரங்கினர். புலவர்கள் புலம்பினர். அவனுக்கு ஆருயிர்த் தோழராயிருந்த கபிலரது பெற்றியை உரைப்பதென்னே. பாரி தடுத்திராவிடின் தாமும் உயிர் துறந்திருப்பா ரல்லரோ? பாரியின் சொற்களாலும், அவன் மகளிரைப் பாதுகாக்க வேண்டியும் உயிர் சுமந்திருந்தா ராயினும், புலவர் பெருமான் நாளும் எல்லை யில்லாது துயருழப்பா ராயினர். பறம்பு நாட்டு முந்நூறூரையும் பரிசிலர்க் களித்த பெருமையை நினைந் திரங்குவர் ஒரு கால். முல்லைக்கொடிக்குப் பொற்றே ரளித்துக் கழலடி சிவப்ப நடந்து சென்ற பேரருளை நினைந்திரங்குவர் ஒரு கால். அறிவும், அன்பும், செறிவும் பொறையும் முதலிய குணனெல்லாம் நினைந் திரங்குவர் ஒவ்வொருகால். அன்புடையாரைப் பிரிதலினும் துன்பமென்ப தியாதுண்டு? புலமை நிறைந்த அவரது உள்ளமும் நிலையழிந்தது. பலவாறு அழுங்கிக் கூறுவர்.

‘ உலகெங்கும் வறங் கூர்ந்த பொழுதும் அவனது நாட்டில் வயல் விளைவு மிகப், புதலிடத்துப் பூக்கள் மலர, ஆமாவினது நிரை நல்ல புல்லைமேய, மழை பொய்யாது பெய்தது; சான்றோர் பலராயினர்; அவ்வற்றிற்குக் காரணம் அவனது செங்கோன்மை யன்றே? அங்ஙனம் கோல் செவ்விதாக நிறுத்தியானையும் இழப்பதே !’ என்றும்;

‘ நிழலில்லாத நீண்ட சுரத்துத் தனிமரம் போன்று முரசுடை வேந்தரினும் மேலாக இரவலர்க் கீயும் வள்ளியோன் நாடு முன்பு பல புதுவருவா யினையு முடைத்து; இனி அது கெடுங்கொல்லோ !’ என்றும் ;

‘ கரிய கூந்தலையுடைய மடந்தையர்க்குத் தந்தையும், புலவராற் பாடப்பட் டமையாத பண்பினனும், பகைவர் புறக்கொடுத் தோடும் வீரக்கழலின் ஆரவாரத்தைக் கண்டு நாணிப் பின் நிற்போனும் ஆகிய, முருகனை யொக்கும் வென்றியை யுடையானது நாடு, முன்பு, நன்றாக விளைந்த புதிய வரகை யறுக்கவும், தினையை யரியவும், எள்ளிளங்காய் கறுப்பவும், அவரையின் கொழுங் கொடியில் வெளிய காய் அறுக்குஞ் செவ்வி பெறவும், நறு நெய்யிலே கடலை துள்ள அதனோடு சோற்றை யட்டு ஊட்டுதற்கு மனையாள் கலம் பூசுதலைப் பொருந்தவும் புது வருவாயை உடைத்தா யிருந்தது; இனி அது கெடும்போலும் !’ என்றும் ;

‘ இரவலர்க்குத் தேர் வழங்கும் பாரியது குளிர்ந்த பறம்பு நாட்டில், எண்ணாட் பிறை போலும் வளைந்த கரையையும் தெளிந்த நீரையுமுடைய குளம், பாதுகாப்பாரின்றி உடைவதே !’ என்றும்;-

'மலர் செறிந்த காவில் மயி லெழுந்து ஆடவும், மலையின் கண்ணே யேறி முசுக்கலை தாவி யுகளவும், அம் முசுக்களையும் நுகர்ந்து வெறுக்குமாறு மரம் பலவும் காலமன்றாகவும் பழுத்துதவும் புது வருவா யொழியாத சாரலை யுடைய மலை யுச்சியில் ஏறித். தம் தந்தை யாகிய பாரியின் அருமை யறியாது. போரேற்று வந்த அரசரது குதிரையை யெண்ணு வோராகிய, மழைக் கண்ணும் இன்முறுவலு முடைய மகளிர், இப்பொழுது முள் வேலியையும், பஞ்சுபரந்த முற் றத்தையு முடைய சிறிய மனையருகே, பீர்க்கும், சுரையும் படர்ந்த விடத்தில், ஈத்திலையை யுடைய குப்பையின் கண்ணே யேறி, உமணர் உப்புச் செலுத்தும் சகடத்தை எண்ணுவர்; நோவேன் யான்! எனது வாழ்நாள் கெடுவதாக!' என்றும்; அவனது மலையும், நாடு முற்ற நிலையினையும், அவன் மகளிருக் குற்ற எவ்வத்தினையும் குறித்துப் பலவாறு அழுங்கி அரற்றினர்.

இங்ஙனமாகக் கையாறெய்திய கபிலர், பின்பு, அங்கிருக்க உளம் பொருதும், பாரிமகளிரைத் தகுதி யுடைய ஆடவர்க்கு வாழ்க்கைப் படுத்துதல் கருதியும், அன்னாரை அழைத்துக்கொண்டு புறம்பே யேக லுற்றனர். ஏகுகின்றவர், பரம்பினை நோக்கி நின்று 'ஓ! பெரிய புகழை யுடைய பறம்பே! முன்பு பல சிறந்த வுணவையும் விரும்பிய வாறே தரும் மிக்க செல்வம் முதிர்ந்து, எம்முடன் நட்புச் செய்தாய்! இப்பொழுது, பாரி இறந்தானாகக், கலங்கிச், செயலற்று. வளை யணிந்த முன் கையையுடை மகளிரின் மணங்கமழும் கரிய கூந்தலைத் தீண்டுதற்கு உரியவரை நினைந்து, நீர் வார்கின்ற கண்ணை யுடையே மாய், நின்னைத் தொழுது வாழ்த்திச் செல்லுகின்றேம்; நீ வாழ்வா யாக!' என்று கூறி, அதனை விடுத்துச் சென்றனர். சென்றவர், சிறிது தூரத்தில் நின்று, மீளவும் நோக்கி, 'தேர்வழங்கும் இருக் கையை யுடைய உயர்ந்தோனது மலை, அவன் உளனாய காலத்துப் புகழானுயர்ந்து, காணாதார்க்கும் செவிப்புலனாகத் தோன்றும்; இப் பொழுது பிற மலைகள் போல் கட்புல னளவிற்றாய், இவ்விடத்து நின்றோர்க்கும் தோன்றும்; என்று இரங்கிக் கூறினர். இங்ஙனம் பறம்பின்பால் வைத்த பெரும் பற்றினாலே கவற்சிமிக்குப், பலவாறு கூறிக்கொண்டு சென்று, மாலைப் பொழுதில் ஓர் பொய்கையருகே தங்கினர். மதியமானது வெள்ளிய நிலவினை விரித்து விளங்குவது கண்டனர் பாரிமகளிர். சென்ற திங்களில் அந்நிலாப் பொழுதில் தாமிருந்த நிலைமையும், இப்பொழுது இருக்கும் நிலைமையும் அவர் கள் மனத்திலுதித்தன. உடனே உள்ளுடைந் துருகி, 'ஆ! அற் றைத்திங்களில் அவ் வெண்ணிலாவில் யாம் எந்தையை உடையேமா யிருந்தேம்; எம் குன்றும் பிறராற் கொள்ளப் பட்டிலது. இற்றைத் திங்களில் இவ் வெண்ணிலாவில் வேற்று வேந்தராயினர் எம் குன்

நீனக் கைப்பற்றினர்; யாம் எந்தையை உடைய மல்லேமும் ஆயி னேம்.' என்று கூறி வருத்தத்துடன் தங்கியிருந்தனர்.

கபிலரும், மறுநாள் அவர்களை யழைத்துக்கொண்டு சென்று, விச்சிக்கோன் என்னும்சிற்றரசனை யடைந்து அவனை நோக்கி, வளம் பொருந்திய மலையினையுடைய, விளைவுமிக்க நாட்டை யுடையோய்! நெடிய வேலும், கடுங்கண் யானையும், விளங்கு மணிப்பூணு முடைய விச்சிக்கோவே! இவர்கள்தாம், முல்லைக் கொடியானது நாத்தழும் பேறப் பாடாதாயினும் தனது நெடிய தேரைக் கொள்கவென்று கொடுத்த மேம்பட்ட சிறப்பினையுடைய பாரியின் மகளிர்; யானே, பரிசிலன்; அதுவன்றியும் அந்தணன்; நீயோ பகைவரை முறைமை யாற் பொருது வணங்குவிக்கும் வாளால் மேம்படுபவன்; ஆதலால், இவர்களை நினக்கு யான்தர, நீ கொள்வாயாக!' என்று பரிசி லிரப்பார் போன்று கூறினர் கூறியும், அவன், அவர்களுற்ற தாழ் மையை நினைந்தோ, அவர்களை முன்னம் விரும்பிய வேந்தர்களின் பகையுண்டாமெனக் கருதியோ, அன்னவரை மணஞ் செய்துகொள்ள மனமில னாயினன். பின், புலவர் பெருமான், இருங்கோவேள் என் பானுழைச் சென்றனர். அவனும் இவரை வரவேற்று, இம்மகளிர் யாவரென அறியும் கருத்தினனாயிருக்க, அன்னகாலையில் கபிலர், அவனை நோக்கி, 'போரின்கண் வென்றி மேம்படும் அண்ணலே! புலிகடிமால் என்பதொரு பெயரினை யுடையாய்! பொன்னுண்டாகும் பெரியமலைக்குத் தலைவ! பகைவ ரஞ்சும் தானையும், கேடில்லாத நாடும் உடையோய்! இவர் யாரென்று வினவுவாயாயின், இவர்தாம் ஊரெல்லா வற்றையும் இரப்போர்க்கு வழங்கித், தேரினை ஏறுதற் கேற்பச் சமைத்த அணியுடன் முல்லைக்கு வழங்கிய நல்லிசை வாய்ந்த பறம்பிற்குத் தலைவனாகிய பாரியின் மகளிர். யான் இவர் தந்தையின் றோழனாதலால். இவர் என்னுடைய மகளிர். அந்தணனாகிய புலவன் யான் கொண்டுவந்தேன். நீயோ வடபக்கத்து முனிவனுடைய ஓம குண்டத்திற் றோன்றி, நெடிய மதிலையுடைய துவராபதி யென்னும் படைவீட்டையாண்டு, நாற்பத்தொன்பது தலைமுறை தொன்றுபட்டு வந்த வேளிருள் வேளாயுள்ளாய். ஆதலால், யான் நினக்குத் தர, நீ தான் இவரைக் கொள்வாயாக!' என்றனர். அவனும், பொய்யில் கேள்விப் புலவராகிய கபிலர், இங்ஙனம் கூறியதை மதியாது, சிறி தும் இரக்கமின்றி, அவர்களை மணந்து கொள்ள மறுத்து விட்டனன். கபிலரும், உள்ளம் நொந்து, அன்னவனை நோக்கி, 'நுந்தையின் உரிமையை நிறையப் பெற்ற புலிகடிமாலே! வேங்கையின் ஒள்ளிய பூக்கள் பரந்த பாறை, பெரிய புலியின் வரியையுடைய புறத்தை யொக்கும் மலையிடத் தூர்களை யுடைய நாட்டை யுடையோய்! சிற் றரையம், பேரரையம் என இருகூறு பட்டதும், பல்கோடி பொருளை நுங்கட்கு உதவியது மாகிய அரையத்தினது கேட்டையும் கேட்பா

யாக! அது கெடுதலுற்றது, நும்போலும் அறிவினையுடைய நும் குடியு ளொருவன் கழாத்தலையா ரென்னும் புலவரை அவமதித்தமை யாலாகும். இவர், கைவண்மையை யுடைய பாரியின் மகளிர்; எவ் வியின் பழைய குடியிலே வாழ்க்கைப் படுவார்களாக; என்று கூறிய எனது தெளிவில்லாத புன்சொல்லைப் பொறுப்பாயாக! பெருமானே! நின்பால் விடைகொண்டேன்! நின் வேல் வெல்வதாக! என்று வெறுப்புடன் கூறி, அவ்விடம் விட்டு அகன்றனர். அகன்றவர், வேறு செய்வகை யறியாராய், ஆன்றவிந்தடங்கிய கொள்கை நான் மறையாளர் பால் பாரி மகளிரை அடைக்கலமாக வைத்துவிட்டு, மலைநாட்டில் சேரமான் செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன், சிறந்த குணமும், மிக்க வண்மையும் உடையனா யிருக்கின்றான் என்பதறிந்து அவனைக் காணுமாறு சென்றனர். சென்று, செல்வக் கடுங்கோவைக் கண்டு, 'வெற்றிபொருந்திய வேந்தே! பூசிப் புலர்ந்த சாந்தினை யும், புலராத ஈகையினையும், மலர்ந்த மார்பினையும் உடைய எங்கோ வாகிய பாரியானவன் முழவு மண் புலரவும், இரவலர் இனையவும், மீண்டும் வாராத சேணுலகத்தையடைந்தான். நீ என்னை] அளிப்பா யாக வென்று இரப்பேனு மல்லேன். அஃதன்றி, உண்மை யொழியப் புகழ்ந்து சொல்லேனு மல்லேன். ஈத்ததற் கிரங்காமை முதலிய பாரியின் குணங்கள் நின்பாலும் உளவென்று உலகங் கூறும் நின் புகழை நின்பாலே தருதற்கு வந்தேன்,' என்று தொடங்கி, அவன் புகழினை ஓர் பத்துப்பாட்டினாற் பாடியருளினார். கபிலரது செந்நாவி னின்றும் போந்த தீஞ்சுவைச் செந்தமிழ்ப் பாட்டுக்களை வேந்தர் பெருமான் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் கேட்டனன். உள்ளத்தே கிளர்ந்தெழுந்த உவகைப் பெருக்கினி லாழ்ந்தனன். பரிசிலாக நூறா யிரம் பொற்காசு கொடுத்தும் அமையாது, நன்ரு எனப் பெயரிய மலையின் மீதேறித், தன் கண்ணிற் கண்ட நாடெல்லாமும் கொடுத் தான். கபிலரது ஒண்மையையும், சேரமானது வண்மையையும் யாவரும் பாராட்டுவாராயினர். கபிலரும் பெருமகிழ்வொடு சின்னா ளங்கிருந்து, செல்வக் கோவிடம் விடைபெற்றுப் போந்து, பார்ப் பனர் பாதுகாவலில் இருந்த பாரிமகளிரையும் உடன் கொண்டு திருக்கோவலூரை யடைந்தனர்.

அடைந்து, தன் நண்பனாகிய திருமுடிக்காரியின் வழியில் வந்த எழிலும், இளமையும் வாய்ந்த ஏறனையார்க்குத் தாம் அழைத்துவந்த பூவையனைய பாவையரை அளித்தனர். மன்னரெல்லாம் வியக்க,

மாட்சிமிக்க பெரியோர்கள் வாழ்த்த, அன்னவர்தம் திருமணம் அளவிடற் கரிய சிறப்புடன் நடைபெற்றது. *

கபிலரும் சின்னுள் அங்கிருந்து, பின்பு தம் நண்பனுகிய பாரியின் பிரிவுத் துன்பம் தம்மைப் பெரிதும் சுடா நின்றமையின், தாம் இவ்வுலகில் உயிர் வாழ்ந்திருக்க மனம் பொருராய்ப், பாரியை நினைந்து 'பெரிய வண்மையினை யுடைய பாரியே! நீயும் யானும் கலந்த நட்பிற்குப் பொருந்த, நீ செல்லுங்கால் யான் உடன் சேறல் முறைமையாகவும், அதற்கியையாது ' நீ ஈண்டுத் தவிர்க ' எனச் சொல்லி, இங்ஙனம் மாறுபட்டனை யாதலின், யான் நினக்குப் பொருந்தினவனல்லே ளுயினேன். அதனுல், நீ எனக்கு உதவிசெய்த காலங்களினும் என்னை வெறுத்திருந்தா யாதல் வேண்டும். எனினும், இப்பிறப்பில் நீயும் நானும் கூடி இன்புற்றிருந்தவாறு போல, மறுமையினும் நின்னெடு கூடி வாழ்தலை விதி கூட்டுவதாக!' என்று சொல்லிப் பெண்ணை யாற்றின் நடுவிலுள்ள மணற் பரப்பிலே வடக்

---

* தமிழ் நாவலர் சரிதை என்னும் புத்தகத்திலுள்ள சில பாட்டுக்களைக் கொண்டு. பாரிமகளிர், அங்கவை சங்கவை என்னும் இருவரும் திருக்கோவலூரிலிருந்த தெய்வீகன் என்பானுக்கு ஒளவையாரால் மணஞ்செய்விக்கப் பெற்றனர் என்று ஒரு சாராரும்; பாரிமகளிருள் மூத்தவளை மலையற்கு மணம் புரிவித்து, இளையவளைக் கபிலர் தமக்கு வேண்டிய பார்ப்பார் சிலரது பாதுகாவலில் வைத்து வடக்கிருக்க, அவ்விளையவளை தெய்வீகன் என்னும் மலையமானுக்கு ஒளவையார் பின்பு மணம் புரிவித்தனராகல் வேண்டும் என மற்றெருரு சாராரும் கூறுப. பிறர் பிறவாறும் கூறுப. ஒளவையார் ஒரு பெண்ணுக்கு மணஞ் செய்வித்திருப்பினும் இருக்கலாம். பாரிமகளிர் ஒளவையாரை உபசரித்திருப்பினும் இருக்கலாம். அவ்வளவன்றிப் பாரிமகளிர் மணம் ஒளவையாரால் நிகழ்த்தப் பெற்றதெனத் துணிதற்கு இடனில்லை. மண நிகழ்ச்சி பற்றித் தமிழ் நாவலர் சரிதையிற் காணப்படும் பாட்டுக்க ளெல்லாம் பின்னுளோர் புனைவேயாகும் அவை சங்க காலத்திருந்த ஒளவையார் பாடியன என்று கொள்ளுதல் தகாது. அவற்றைச் சங்க காலத்துப் பாட்டுக்களோடும், வரலாற்ருேடும் அறிவுடையோர் சீர்தூக்கி யறிதல் வேண்டும். பாரிமகளிர் மண வரலாற்றை ஒளவையார், கன்றும் கனியுதவும், வேளிர் வரலாறு என்னும் புத்தகங்களிலும் செந்தமிழ் இரண்டாந் தொகுதியிலும் காண்க.

கிருந்து, மூலக்கனலை மூட்டி யெழுப்பித் துறக்கம் புக்கனர். † அதன் பின், அவரது வடிவு கல்லினூற் சமைக்கப்பட்டு, யாவரானும் வழி படப் பட்டு விளங்குவதாயிற்று.

---

† 'வன்கரை பொருது வருபுனற் பெண்ணைத்
தென்கரை யுள்ளது தீர்த்தத் துறையது
மொய்வைத் தியலு முத்தமிழ்க் கபிலன்
மூரிவண் டடக்கைப் பாரிதன் னடைக்கலப்
பெண்ணை மலையற் குதவிப் பெண்ணை
யலைபுன லழுவத் தந்தரிக்ஷஞ் செல
மினல்புகும் வீடுபே றெண்ணிக்
கனல் புகுங் கபிலக் கல்லது புனல்வளர்
பேரெட்டான வீரட்டானம்
அனைத்தினு மநாதி யாயது.' (திருக்கோவலூர்ச் சாசனம்)
இதன் பொருளைப் புறநானூற்றுக் குறிப்புக்களோடு மாறின்றி அமைத்துக் கொள்ளுதல் முறைமை யாகும்.

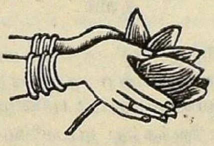

மூன்றும் அதிகாரம்

பெயர் முதலியவற்றின் ஆராய்ச்சி

பெயர்க்காரணம்.

கபிலர் என்னும் பெயரினர் பலர், திருமாலவதாரமாகக் கூறப் படும் முனிவர் கபிலரும், சாங்கிய நூலின் ஆசிரியராகிய கபிலரும், சங்கப் புலவருள்ளே தொல் கபிலரென்பாரும். இவ்வாராய்ச்சிக்குப் பொருளாயுள்ள புலவர் பெருமானுகிய கபிலரின் வேருக விளங்கி ஞேராவர். சிவபெருமானுக்கு உரியதாகும் கபிலர் என்னும்பெயர், கடவுளர் பெயரை மக்கட்கு இட்டு வழங்கும் முறைப்படி, இவர்கட்கு இடப்பட்டது எனக் கொள்ளல் வேண்டும். கபிலம் என்பது செந் நிறத்திற்கு ஒரு பெயராகலின், கபிலர் என்பது செந்நிறமுடைய சிவனுர்க்கு உரிய பெயராயிற்று. 'மாஅ யோயே' என்னும் பரி பாட்டில், சிவனது திருவுரு வுடையரான உருத்திரர் பதினெருவரை யும், பதினெருகபிலர்' எனக்கூறி யிருப்பதும், 'உருத்திரரைக் கபில ரென்றுர்; அவர் செய்யராதலின்.' என்று பரிமேலழகர் உரைதெளித் திருப்பதும் காண்க.

குலம்.

இவரது குலம், தமிழ் நாட்டு ஐந்திணை மக்களினின்றும் வேருகத் தொல்லோரால் வகுக்கப் பெற்ற நாற்பாலுள்ளே அந்தணர் குல மாகும். இவர் அந்தணரென்பது, 'புலனழுக்கற்ற வந்தணாளன்' (புறம் - 126) என மாருேக்கத்து நப்பசலையார் இவரைப் புகழ்ந்து கூறியிருத்தலாலும், இவர் பாரிமகளிரை விச்சிக்கோன், இருங்கோ வேள் என்பவர்களிடம் கொண்டு சென்று, அவர்களை மணந்து கொள்ளுமாறு வேண்டிய பொழுது, 'யானே, பரிசிலன் மன்னுமந் தணன் '(புறம் - 200) என்றும், 'அந்தணன் புலவன் கொண்டு வந்தனனே' (புறம் - 201) என்றும் தம்மைக் கூறிக் கொண்டிருத்த லாலும் பெறப்படுகின்றது.

இனிப், பகவன் என்னும் அந்தணனும், கருவூர்ப் புலைச்சியாகிய ஆதி யென்பவளும் மணந்து, நான்கு பெண்மக்களும், மூன்று ஆண் மக்களும் வெவ்வேறு ஊர்களில் பிறந்தன ரென்றும், அவர்களுள் திருவாரூரிற் பிறந்த ஆண் குழந்தையை, அவ்வூரிலிருந்த பிள்ளை யில்லாத பிராமணன் எடுத்துக், கபிலர் என்று பெயரிட்டு, வளர்த்துத்

தக்க பருவத்தில் உபநயனஞ் செய்வித்தற்கு அவ்வூர் அந்தணர்களை அழைக்க, அந்தண ரெல்லாம் ஒருங்கு கூடி, இப் பிள்ளை நம் மரபிற் பிறந்தவ னன்மையால் கூடாது என மறுத்து விட்டன ரென்றும், அது கேட்டுத் தந்தையார் வருந்தி நிற்பது கண்ட கபிலர், அம் மறையவர் கூட்டத்திற் சென்று, கன்மத்தாலன்றிப் பிறப்பினாலே சாதியென்ப தொன்றில்லை யென முடிவு செய்தன ரென்றும், கபில ரகவல் என வழங்கும் ஒரு பாட்டும், அதனை யொட்டிச் சில ரெழுதிய கதைகளும் கூரு நிற்கும். அவ் வகவல் கபிலர் கூறியதாகவே அது தெரிவிக்கின்றது. அது, கபிலர் பார்ப்பன மாந்தரை விளித்துச் சில வினாக்களை யெழுப்பிப், பின்பு இளமையும், யாக்கையும், செல்வமும் நிலையற்றன வாகலின், அறத்தினை உடனே செய்யவேண்டு மென்றும், கூற்றுவன் உயிர் கொண்டு செல்லின், புந்தி நைந்தழுவது தகாதென்றும், இறந்தவரைக் குறித்துப் பிராமணருக்குப் பொருள் கொடுப்பது பேதமை யென்றும், பிற நாடுகளில் பார்ப்பார் இல்லை யென்றும், இந்நாட்டிற்றான் பார்ப்பார் நால்வகைச்சாதியை நாட்டி விட்டன ரென்றும், பெற்றமும், எருமையும், முதலிய வெவ் வேறு சாதியின் ஆண் பெண் மாறிக் கலந்து கருப்பெருமை போலன்றி, மக்கள் கருவுயிர்த்த லுண்டாகலின், மக்க ளெல்லாரும் ஒரு வகையினரே யென்றும், வசிட்டர், சத்தி, பராசரர்; வியாசர் என்போர் பிறப்பில் இழிந்தோராகக் கூறப்படினும், ஒழுக்கத்தால் மாதவராகி வயங்கினரென்றும், பகவனுக்கும் ஆதிக்கும் பிறந்த மக்களில், உப்பை ஊற்றுக்காட்டில் வண்ணாரகத்திலும், உறுவை காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் சான்றாரகத்திலும், ஔவை பாணரகத்தி லும், வள்ளி மலைச்சாரலிலும், வள்ளுவர் மயிலாப்பூரில் பறையரகத் திலும், அதிகமான் வஞ்சி நகரில் அதிகன் இல்லிலும் வளரா நிற்க, யான் திருவாரூரில் அந்தணர் வளர்க்க வளர்ந்தேனென்றும், குலமும் ஒன்றே, தெய்வமும் ஒன்றே யெனவுணர்ந்து, புலையும் கொலையும் தவிர்ந்து, இரப்பவர்க் கிட்டு வாழ வேண்டுமென்றும், சிறப்பும் சீலமு மல்லது, பிறப்பு நலந்தரா தென்றும் அவர்கட்குக் கூறுவதாக அமைந்துளது. கபிலர் மற்றை ஆறு பிள்ளைகளும் போன்று, பிறந்த அக்கணத்திலே செய்யுளியற்றும் அறிவு பெற்றவராகலின், வேறு வேறிடத்திற் பிறந்து வளர்ந்த அப்பிள்ளைகளையும், பிறநாட்டியல்பு களையும், பன்னூற் கருத்துக்களையும் ஒருங்கு உணர்ந்து கொண்டனர் போலும்! இதில் கூறப்பட்டுள நீதிகளிற் சிற்சில யாவரும் ஒத்துக் கொள்ளற் பாலனவே. வேறு சில கொள்கைகள் நேர்மையானவை அல்லது, தவறானவை யென்று யாம் இங்குக் கூறத்துணிந்திலம். அவை நேர்மையுள்ளவே யெனினும், சங்கப் புலவராகிய கபில ருடைய கொள்கையல்ல என்பது தேற்றம். இது சங்கப்புலவர் பாட்டு என்பதற்கு யாதொரு சான்றும் இல்லை. சான்றோர் பாட்டுடன் சேர்த்து எண்ணத்தகும் நடைப் பெருமை முதலியன இதன்கட் சிறி

தும் இல்லை. சில தொன்னூற் கருத்துக்களையும், தொடர்களையும் ஒரேவழி அமைத்திருப்பதே இதிற் காணப்படும் அழகாகும். இப் பாட்டிற் கூறப்படும் எழுவர் வரலாறும், முதற்குறளிலுள்ள 'ஆதி பகவன்' என்னுந் தொடரைத் திருவள்ளுவரது தாய் தந்தையரின் பெயரெனத் திரிபுபடக் கருதிக் கொண்ட ஒருவனது சூழ்ச்சித்திறனால் விளைந்த புனைந்துரையே யன்றி வேறல்ல. தன் கொள்கையினை உலகில் வெளிப்படுத்தற்கு ஏற்ற பெற்றியாக இக்கதையினை ஆக்கிக் கொண்டதே அவனது சூழ்ச்சித் திறனாகும். கபிலரது ஊர் பாண்டி நாட்டுத் திருவாதவூர் என்று பழைய திருவிளையாடல் கூறுவதற்கு மாறாகச், சோணாட்டுத் திருவாரூர் என்றும், அதியனது ஊர் தகடூர் எனப் பழைய நூல்கள் கூறுவதற்கு மாறாக, வஞ்சி என்றும் இவ் வகவல் கூறுவது பிழையாகும். அதியர்குடி என்னும் பழங்குடியிற் றோன்றி, வள்ளலாக விளங்கிய அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி யென்னும் சிற்றரசனையும், அவனைப் பல பாட்டுக் களாற் புகழ்ந்து பாடிப், பரிசில் பல பெற்றுப், பலவூர்களிலும் திரிந்து, வாழ் நாள் நடத்திய ஔவை யென்னும் தொன் மூதாட்டியையும் உடன் பிறந்தார் எனக் கூறுதற்கு அறிவுடையர் எங்ஙனம் ஒருப்படுவர்? ஔவையார், கபிலர், அதியமான் என்னும் மூவரும் ஒருகாலத்தினர் என்ற வளவு உண்மையாகக் கொள்ளலாம். வள்ளுவர், அக்காலத்தோ, அதனின் முற்காலத்தோ விளங்கினாராவர். இவ்வாற்றால் † ஆதிபகவன் என்னும் பெயர்களும், ஔவையும், அதியமானும் ஒருங்கு கேட்கப்பட்டமை போன்ற சில செய்திகளும், பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு, இக்கதை புனைந்துரைக்கப்பட்டதென் றறிக. இஃது இப்பெற்றித்தாகலின், இதனை விடுத்துப், புறப்பாட் டுக்களின் சான்று கொண்டு, கபிலர் அந்தணராவரென அறுதியிடு தலே ஏற்புடைத்தாகும்.

சமயம்.

திருவிளையாடல் முதலிய புராணங்களிலிருந்து இவர் சைவ சமயத்தவர் என்று கொள்ளப் படுகின்றது. இவரே யன்றிச், சங்கப் புலவர் பலரும் சைவரென்றே புராணங்களும், வேறு சைவ நூல்களும் கூறாநிற்கும். 'பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்' என்று ஆளுடைய நம்பிகள் திருத்தொண்டத் தொகையுட் கூறியது சங்கப் புலவர்களையே யெனப் பின்வந்த பெரியார் பலருங் கொண்டனர். நம்பியாண்டார் நம்பி, தாமியற்றிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில், பொய்யடிமை யில்லாத புலவரைக் குறித்து,

---

† ஆதி பகவன் என்னும் பெயரை விடுத்து, அறிவில்லாத சண்டாளப் பெண் என்றும், யாளிதத்தன் என்னும் முனிவன் என்றும் ஞானமிர்தம் என்ற நூலின் உரை கூறுகின்றது.

'தரணியிற் பொய்ம்மை யிலாத்தமிழ்ச் சங்கத்திற் கபிலர்
பரணர் நக்கீரர் முதனூற்பத் தொன்பது பல்புலவோர்
அருனமக் கீயுந் திருவால வாயரன் சேவடிக்கே
பொருளமைத் தின்பக் கவிபல பாடும் புலவர்களே.'

என்று கூறியிருத்தலுங் காண்க. பதினோராந் திருமுறையிலுள்ள மூத்த நாயனார் திருவிரட்டை மணி மாலை, சிவபெருமான் திருவிரட்டை மணிமாலை, சிவபெருமான் திருவந்தாதி என்னும் பிரபந்தங்கள் மூன்றையும் அருளிச் செய்த கபிலதேவ நாயனார் இவரேயென்னின், இவரது சமயம் சைவமென்பதிற் சிறிதும் ஐயுறவின்று. சங்க நூல்கொண்டு பார்க்குமிடத்தும், இவரியற்றிய இன்னாநாற்பது என்னும் நூலின் கடவுள் வாழ்த்தில், 'முக்கட் பகவனடி தொழாதார்க்கின்னா' என்று முதற்கட் சிவபிரானைக் கூறியிருப்பதும், புறநானூற்றில், இவர், 'புல்லிலை யெருக்கமாயினு முடையவை, கடவுள் பேணே மென்னா' என்று சிவபிரானைக் குறிப்பான் உணர்த்தும்படி, அவர் சூடும் எருக்கம் பூவை யெடுத்துக் கூறி யிருப்பதும், இவரது சமயம் சைவமென்று கருதச் செய்கின்றன. இவர் இன்னா நாற்பதின் கடவுள் வாழ்த்தில், சிவபிரானை, யடுத்துப் பலராமன், கண்ணன், முருகவேள் என்னும் இவர்களைக் கூறியிருப்பது, இவரது பொது நோக்கினையும் அதற்கு இடங்கொடுத்துள்ள சைவசமயத்தின் விரிந்த கொள்கையையும் புலப்படுத்துவதாகும். சங்கத்துச் சான்றோர் பலரும் இன்னணம் பொது நோக்குடைய ரென்பதும், அவரெல்லாம் இந்நான்கு கடவுளரையும் இவ்வியல்பானே போற்றி வந்துள்ளார்க ளென்பதும், அவர்களியற்றிய பாட்டுக்களானே அறியலாகும். நக்கீரர், புறத்தின்கண் இந் நால்வரையும் இம்முறையே கூறி, இவர்களை, 'ஞாலங் காக்கும் கால முன்பிற், றோலா நல்லிசை நால்வர்' என்று கூறியிருப்பதுங் காண்க. கபிலர் நற்றிணை முதலியவற்றிலும் இக்கடவுளரை யெடுத்துக் கூறியுள்ளார். குறிஞ்சிக் கலியில் இலக்குமிப் பிராட்டியாரையும் எடுத்தியம்பியுள்ளார்.

பெருமை.

இவ் வாசிரியரது கல்விப் பெருமையை, இவரியற்றிய பாட்டுக்களானே நன்கு அறியலாகும். சங்கத்தார் தொகுத்த எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்னும் மூன்று வகுப்பிலும் இவருடைய பாட்டுக்கள் உள்ளன. எட்டுத்தொகையுள், பரிபாடலொழிந்த ஏழனுள்ளும், இவரியற்றியன காணப்படுகின்றன. பரிபாடல் எழுபதில், இருபத்திரண்டு செய்யுட்களே இப்பொழுது வெளிவந்திருத்தலின், அதனுள்ளும் இவர்பாட்டு இல்லையெனத் துணிந்து

கூறலமையாது. பன்னூறு புலவர்கள் பாடிய செய்யுட்களில் இவர் பாடியன ஏறக்குறையப் பதினென்றில் ஒரு பங்காக இருத்தலும், அவை ஒவ்வொரு தொகையிலும் சேர்ந்திருத்தலும், இவரது பாட்டியற்றும் பெருமையையும், நன் மதிப்பையும் நன்கு விளக்குகின்றன. இளங்கோவடிகள், கம்பர் முதலாயினர் போன்று, இவ்வாசிரியர் தொடர்நிலைச் செய்யுள் இயற்றி யிருப்பரேல், இவரது பெருமை யாவருள்ளத்தும் இப்பொழுதையினும் நன்ருக பதிக்கப் பட்டிருக்கும். தமிழுலகு இதனினும் மிகுதியான பயனையும் எய்தியிருக்கும். எனினும், இவரியற்றிய குறிஞ்சிப் பாட்டும், குறிஞ்சிக்கலியும், இயற்கை வளங்களை எடுத்துரைப்பதில் நிகரற்றனவாய்த், தொடர்நிலைச் செய்யுளின் ஓரளவான பயனை அளிக்கவல்லன வென்பது தேற்றம். தமிழ்ச் சுவை யறியாதிருந்த ஆரியவரசன் பிரகத்தனுக்கு, இவர் குறிஞ்சிப் பாட்டியற்றித் தமிழ் அறிவுறுத்தினர் என்பதிலிருந்து, தமிழின்பால் இவருக்கிருந்த பெரும்பற்றும், ஏனேரும் தமிழினை யறிந்து இன்புற வேண்டுமென்னும் இவரது பெரு விருப்பமும், தமிழின் சுவை யறியாதோரும் அறிந்து புலவராம்படி தெருட்டவல்ல இவரது பேராற்றலும் நன்கு விளங்குகின்றன. நச்சினர்க்கினியர், சேனவரையர், பரிமேலழகர் முதலிய உரையாசிரியன் மாரெல்லாம் ஆறும் வேற்றுமைச் செய்யுட் கிழமைக்குக் ' கபிலரது பாட்டு ' என்று உதாரணம் காட்டியுள்ளார்க ளென்ருல். அங்ஙனம் சான்ருேர் பலர்க்கும் எடுத்துக் காட்டாக முன்னிற்றற் குரிய இவர் பாட்டுக்களின் அருமை, பெருமைகளை எங்ஙனம் அளவிட்டுரைக்க வல்லேம்? இவ்வாறு புலமையிற் சிறந்து விளங்கிய இவ் வாசிரியர், அருளும் அன்பும் முதலிய சிறந்த குணனெல்லாம் ஒருங்கமையப் பெற்றவராயும் இருந்தனர். அக்காலத்துப் புலவ ரெல்லாரும் வாய்மையையே அணியெனப் பூண்டு விளங்கின ரென்ருல், இவர் அவ் வாய்மைக்கே அணியெனத் திகழ்ந்தா ரென்னலாம். இவரது பாட்டியற்றும் வன்மையையும், வாய்மையையும், மனத்தூய்மையையும், புகழ் மேம்பாட்டையும் சங்கத்துச் சான்ருேர்களே ஒருங்கொப்பப் புகழ்ந்து கூறியுள்ளார்கள்.

' உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை
வாய்மொழிக் கபிலன்'—(அகம் - 78)

என்று புலவரேருகிய நக்கீரனர் புகழ்ந்து கூறினர்.

' அரசவை பணிய அறம்புரிந்து வயங்கிய
மறம்புரி கொள்கை வயங்குசெந் நாவின்
உவலை கூராக் கவலையி னெஞ்சின்

நனவிற் பாடிய நல்லிசைக்
கபிலன் '—(பதிற்றுப்பத்து-85)

என்று பெருங்குன்றூர்கிழார் பாடினர்.

' தாழாது
செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்
வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க் கபிலன் '—(புறம்-53)

என்று பொருந்திலிளங் கீரனர் பாடினர்.

' நிலமிசைப் பிறந்த மக்கட் கெல்லாம்
புலனழுக் கற்ற வந்த ணாளன்
இரந்துசெல் மாக்கட் கினியிட னின்றிப்
பரந்திசை நிற்கப் பாடினன்'—(புறம்-127)

என்றும்,

' பொய்யா நாவிற் கபிலன் '—(புறம்-174)
என்றும் மாறோக்கத்து நப்பசலையார் பாடினர்.

இங்ஙனம் புலவரெல்லாம் போற்றும் புலமையும், சான்றாண்மையும் உடையராய இவர்பால், அக்காலத்து வேந்தர்களும், வள்ளல்களும் எவ்வளவு மதிப்பு வைத்திருத்தல் வேண்டும்? பறம்பிற் கோமானாகிய வேள்பாரி, இவரை ஆருயிர்த் துணையாகக் கொண்டொழுகினமையே, இவர்பால் அவ்வள்ளல் வைத்த பெரு மதிப்புக்குச் சான்றாகும். சேரமான் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் என்னும் வேந்தர் பெருமான், இவர்பாடிய பத்துப் பாடல்களுக்குப் பரிசிலாக நூறாயிரம் காணம் கொடுத்த தன்றி, ஓர் மலைமீதேறிக் கண்ட நாடெல்லாம் கொடுத்தான் என்றால், அவ்வரசன் இவர்பால் வைத்த மதிப்பினை அளவிடலாகுமோ? மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை என்ற சேரர் பெருமான், இப்புலவர் பெருந்தகை தமது காலத்தில் இல்லாது போனமைக்கு மனங் கவன்று, ' தாழாது, செறுத்த செய்யுட் செய் செந் நாவின், வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன், இன்றுளனாயின் நன்றுமன் ' என்று இரங்கிக் கூறினன். இது கேட்ட பொருந்திலிளங்கீரனார் என்ற புலவர், அவ்வரசனைப் பாடுங்கால் இதனைக் கொண்டு மொழிந்தனர்.

இன்னணம் புலவரும், மன்னரும் போற்றும் புகழமைந்த இவர் தொல்லாணை நல்லாசிரியரும் ஆவர். இது, தமிழினை மதியாது கூறிய குயக்கொண்டான் பெரும் பிறிதுறுமாறு, நக்கீரர் தாம்பாடிய அங்கதப் பாட்டினுள்,

' முரணில் பொதிய முதற்புத்தேள் வாழி
பரண கபிலரும் வாழி '

என்று, அருந்தவக் கொள்கை அகத்தியனு ரொடு ஒப்பவைத்து வாழ்த்தி, இவரது ஆணை பிழையாமை காட்டினமையாற் தெளியப் படும்.

காலம்.

கடைச்சங்க காலத்தையும், அக்காலத்து விளங்கிய அரசர், வள்ளியோர், புலவர் என்பாரிற் சிற்சிலரது காலத்தையும் இதற்கு முன் ஆராய்ந்தார் பலர், அன்னுருடைய கொள்கைகள், தம்மில் ஒன்று பட்டனவும், வேறு பட்டனவுமாய்ப் பலதிறப்பட்டுள்ளன. விரிவு கருதி அவற்றை யெல்லாம் எடுத்துக் காட்டா தொதுக்கி, ஓர்வழியால் கபிலரது காலத்தை இங்கு ஆராய்ந்து காண்பாம்.

சைவசமய குரவர்களாகிய திருஞானசம்பந்தரும், திருநாவுக் கரசரும் ஒரு காலத்தினரென்பதும், சிறுத்தொண்ட நாயனுரும் அப் பொழுதிருந்தவரே யென்பதும், தேவாரம் பெரிய புராணம் முதலிய வற்ருல் நன் கறியப்பட்டவை. சிறுத்தொண்டர், அக்காலத்து நரசிம்மவர்ம பல்லவ வேந்தனுக்குப் படைத் தலைவராய்ச் சென்று, வாதாபி என்னுமிடத்தில், இரண்டாம் புலிகேசி என்னும் சளுக்கிய மன்னனை முரியடித்து வந்தனர். நரசிம்மனும் வாதாபிகொண்ட நரசிம்மன் எனப் பெயரெய்தினுன். இச்செய்தி,

' மன்னவர்க்குத் தண்டுபோய் வடபுலத்து வாதாவித்
தொன்னகரந் துகளாகத் துளைநெடுங்கை வரையுகைத்துப்
பன்மணியு நிதிக்குவையும் பகட்டினமும் பரித்தொகையு
மின்னனவெண் ணிலகவர்ந்தே யிகலரசன் முன்கொணர்ந்தார்.

என்று பெரிய புராணத்துக் கூறப்பட்டது. மகேந்திரவர்மன் புதல்வனுகிய வாதாபி கொண்ட நரசிம்ம வர்மனின் காலம், கி. பி. ஏழாம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதி எனத் தெரிதலால், திருஞானசம்பந் தரும் அக்காலத்தவ ரென்பது கூருதே யமையும். திருநாவுக்கரச ராகிய அப்பர், அப்பொழுது ஆண்டின் முதிர்ந்தோராகலின், ஆரும் நூற்ருண்டி னிறுதியும் அவர்க்குரியதே யாகும். இனி, ஒரு சாரார், பாண்டியன் நெல்வேலி வென்ற நெடுமாறனும், நந்திபோத வர்மன் அல்லது நந்திவர்மனும் ஒரு காலத்தவரென்றும், நந்திபோதவர்மன் காலம் கி. பி. 710 முதல் 760 வரை என்று சாதனங்களாற் கருதப் படுதலின், பாண்டியன் நெடுமாறன் காலமும், அவ்வேந்தனைச் சமணி லிருந்து சைவசமயத்திற் றிருப்பிய திருஞான சம்பந்தர் காலமும்

அதுவே யாகவேண்டு மென்றும் கூறுவர். இது, சிறுத்தொண்டர் நரசிம்மவர்மன் காலத்தவரென்னும் உறுதியான சான்றுடன் மாறு படுதலின். நந்தி வர்மனேடும், அவன் சேனுபதியாகிய உதயேந்திர னேடும் போர் புரிந்த அரிகேசரி மாறவர்மனும் வேறு, நெடுமாறனும் வேறு என்று கொள்ளவேண்டும். நெடுமாறன், மாறவர்மனுக்கு அறுபது எழுபது ஆண்டின் முன் விளங்கினேன் என்க.

இனிக். கடைச் சங்கமானது, இந் நாயன்மார் காலத்திற்குப் பல நூற்ருண்டுகளின் முன்னர் நிகழ்ந்ததாகும். காலத்தை வரை யறுத்தற்குரிய கருவிகளில், அக்காலத்துச் செய்யுணடைப் போக்கும் ஒன்று. சங்கச் செய்யுள்களுக்கும் தேவாரத்துக்கும் உள்ள நடை வேற்றுமையோ பெரிதாகின்றது. இஃதொரு புறமிருக்க, இவ்விரு வேறு காலங்களின் சேய்மையைக் குறிக்கும் வேறு சான்றுகள் இங்கே காட்டப்படும். திருநாவுக்கரசு நாயனர், 'நன்பாட்டுப் புலவனய்ச் சங்கமேறி நற்கனகக் கிழிதருமிக் கருளினேன்காண்' என்று இறையனர்க்கும் நக்கீரனர்க்கும் வாது நிகழ்ந்தமை குறித் திருத்த லொன்றே, தமிழ்ச் சங்கமானது நாயன்மார் காலத்திற்குச் சிறிதேனும் முற்பட்டதாமென்று நாட்டப் போதியதாகும். சங்கப் புலவர்களாற் பாடப் பெற்ற முடியுடை வேந்தரும், சிற்றரசரும் மிகப் பலராகவும், அவர்களுள் ஒருவரேனும் சைவத்தின் இரு விழி களான நாயன்மார் காலத்திற்கு அண்மையிலேனும் இருந்தன ரெனத் தெரியவில்லை. கோச் செங்கட் சோழர், திருக்கோயிற் றிருப் பணி புரிந்து, சைவத்தைப் போற்றிய திருத்தொண்ட ராகலின், நாயன்மார் பதிகத்து எடுத்தோதும் பேறு பெற்றுள்ளார். †

இவர் சிவபிரானுக்குத் திருக்கோயில் பல சமைத்தமையை, 'எண்டோ ளீசற் கெழின்மாட மெழுபது செய் துலகாண்ட செங்க ணன்' என்று திருமங்கையாழ்வாரும் கூறியுள்ளார். சம்பந்தர் காலத்தின் முன்பு தொட்டுச் சுந்தரர் காலத்தின் பின்னருங்கூடச் சோணுடு பல்லவரது ஆட்சியிற்றுனே யிருந்தது. அக்காலமெல்லாம் ஆற்ற லிழந்திருந்த சோழமன்னர் சிலர் சேர, பாண்டி நாடுகளை யடைந்து, அவ் வேந்தர்களோடு ஒத்து வாழ்ந்து வந்தனர் என அறி

---

† 'கோடடைந்த மால்களிற்றுக் கோச்செங்க ணற்கருள் செய்
சேடடைந்த செல்வர் வாழுஞ் சேய்ஞலூர் மேயவனே'
(திருஞானசம்பந்தர், திருசேய்ஞலூர்ப்பண்)

'புத்தியினுற் சிலந்தியுந்தன் வாயினூலாற் பொதுப்பந்த ரதுவிழைத்துச் சருகான் மேய்ந்த, சித்தியின லரசாண்டு சிறப்புச் செய்ச் சிவகணத்துப் புகப்பெய்தார்.'
(திருநாவுக்கரசர், திப்பாசூர்த் திருத்தாண்டகம்.)

யப்படுகின்றது. சம்பந்தர் காலத்தின் முன்னரே பல்லவ ஆட்சி சோணாட்டில் நிலைத்து விட்டதென்பது, காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற் பல்லவனாற் கட்டப்பெற்றமையின், பல்லவனீச்சரம் எனப் பெயர் பெற்ற திருக்கோயில் சம்பந்தரது பதிகம் பெற்றிருத்தலால் அறியலாகும். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், 'மண்ணுலகங் காவல் பூண்ட, வுரிமையாற் பல்லவர்க்குத் திறைகொடா மன்னவரை மறுக்கஞ் செய்யும், பெருமையாற் புலியூர்ச் சிற்றம்பலத்தெம் பெருமானைப் பெற்றாமன்றே' என்று பாடுதலாலும், சேரமான் பெருமாணாயனார் புராணத்துச் சேக்கிழார் கூறும் சில குறிப்புக்களாலும், பிறவற்றாலும் சுந்தரர் காலத்தில் சோணாடு பல்லவ ஆட்சியிலிருந்த தென்பதும், சோழன், சேர, பாண்டி நாடுகளைச் சார்ந்திருந்தன னென்பதும் அறியலாகும். பல்லவரிற் சிற்சிலர் சமண, பௌத்த மதங்களைத் தழுவி யிருந்தனர். சிற்சிலர் சைவ, வைணவங்களைச் சார்ந்து செங்கோலோச்சி வந்தனர், திருத்தொண்டத் தொகையிற் கூறப்பட்ட சிவனடியார்களில் பல்லவ அரசர்களும் உள்ளனர். இங்ஙனம் சோணாட்டை படிப்படுத்துத், திறமையுடன் ஆட்சி புரிந்து, நாயன் மாராலும், ஆழ்வார்களாலும் புகழப் பெற்ற பல்லவர் காலத்திற்கும் கடைச் சங்கத்திற்கும் இயைபு இருந்திருப்பின், அவர்கள் சங்கப் புலவர்களால் எத்துணைப் பாட்டுக்கள் பெற்றிருத்தல் வேண்டும்? சங்கப் புலவருக்கோ பல்லவரென்ற பெயரும் தெரிய நேர்ந்திலது.

இனித், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் காலத்தில் தமிழ் நாடு முழுதும் சமண், பௌத்த மதங்கள் பரவி யிருந்ததன்றிச். சமண, பௌத்தர் களுக்கும், சைவ வைணவர்களுக்கும் இடையில் மதப் போராட்டங்கள் நிகழ்ந்த செய்தி உலக மறிந்தது. கடைச் சங்க நாளிலோ, புகார், மதுரை போன்ற தலைநகர்களில் பௌத்த, சமணக் கோட்டங்களும், பள்ளிகளும் நிறுவப்பட்டு, அம்மதங்கள் பரவுதற்கான செயல்கள் செய்யப்பட்டு வந்தன என்று அறியப்படினும், தமிழரசர் யாரும் அக்கொள்கைகளை மேற்கொண்டனரில்லை. தமிழ்ப் புலவர்களும் அன்னர். சேரன் செங்குட்டுவனுக்குத் தம்பியாராகிய இளங்கோவடிகளும், சாத்தனாரும் முறையே சமண, பௌத்தக் கொள்கைகளை விரித்துரைத்தார்க ளெனினும், அவர்கள் சைவ வைணவக் கொள்கைகளையும் பாராட்டி யிருத்தலின், எம் மதத்தினும் அவர்கட்கு வெறுப்பில்லை யென்பது பெறப்படும். எத்துணையோ பல அரசர்களையும், வள்ளல்களையும் பற்றிப் பன்னூறு புலவர்கள் பாடிய பாட்டுக்களைத் தொகுத்துள்ள எட்டுத்தொகை, பத்துப் பாட்டுக்களில் ஓரிடத்தேனும் சமண, பௌத்தக் கொள்கை காணப்படவில்லை. இன்ன பல காரணங்களால் கடைச் சங்கமானது திருஞானசம்பந்தர் காலத்திற்குச் சில பல நூற்றாண்டுகளின் முன்னர் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டு மென்பது வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்கா

நிற்பவும், இவற்றை யெல்லாம் ஓராது, கடைச்சங்கம் எட்டாம் நூற்ருண்டில் நிகழ்ந்த தென்றும், ஒன்பதாம் நூற்ருண்டில் நிகழ்ந்த தென்றும், தம் மனம் போனபடி கூறுவார் சிலரும் உளர் என்க! இனித், திருநாவுக்கரசர், தமது தேவாரத்தில், 'நரியைக் குதிரை செய்வானும்' என்றும், 'மணியார் வையைத் - திருக்கோட்டி னின்றதோர் திறமுந் தோன்றும்' என்றும், 'குடமுழ நந்தீசனை வாசகனுக் கொண்டான்' என்றும் பாடியிருத்தலால், அவர்க்கு முற் காலத்தவ ரென்றும், மூன்று அல்லது நான்காம் நூற்ருண்டில் விளங் கியவ ரென்றும் கருதப்படுகிற திருவாதவூரடிகள், கோவையாரில், 'சிறைவான் புனற்றில்லைச் சிற்றம் பலத்துமென் சிந்தையுள்ளும், உறைவா னுயர்மதிற் கூடலி னய்ந்த வொண்டீந் தமிழின், றுறை' என்று கூறியிருப்பது, அடிகள் காலத்தின் முன்னரே கூடலிற் றமிழ்ச் சங்கம் நடந்த தென்பதை விளக்க வல்லது. ஒருக்கால் அடிகள் பிற் காலத் தவரென நாட்டப்படினும், அது தமிழ்ச் சங்கத்தின் பழமையை விளக்குதற் குரியதாகாது.

இனி, இவ்வாற்ருல் மூன்ரும் நூற்ருண்டின் முற்பட்டது என நிறுவப்படும் கடைச் சங்கத்தில் விளங்கிய கபிலரது காலம் யாதென ஆராய்ந்திடுவாம். இதனை ஆராய்ந்து துணிதற்குச் சிறந்த கருவி யாக வுள்ளன சிலப்பதிகாரமும், இலங்கைச் சரித்திரங்களும் ஆகும். சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குக் கோயிலெடுத்து வழிபட்ட நாளில், அங்கு வந்திருந்த மன்னர்களில், 'கடல்சூ ழிலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும்' ஒருவன் என்றும், அவன் கண்ணகிபால் வரம் பெற்றுச் சென்று, இலங்யையிலும் நங்கைக்கு விழாச் செய்தான் என்றும், சிலப்பதிகார வரந்தரு காதையாலும், உரைபெறு கட்டுரை யாலும் அறியப்படுகின்றது. இலங்கைச் சரித்திரங்களில், கயவாகு என்னும் பெயருடையார் இருவ ருளரென்றும், அவருள் முதற் கய வாகுவே சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்பட்டவனென்றும் சரித வல்லுநர் யாவரும் ஒரு படித்தாகத் துணிகின்றனர். இக் கயவாகுவின் காலம், மகாவம்சம் கூறுகிறபடி, கி. பி. 113-135. ஆகும் என்றே கொண் டனர், 'ஆயிரத் தெண்ணூறு ஆண்டுகளின் முந்திய தமிழர்' என் னும் நூலியற்றிய வி. கனகசபைப் பிள்ளை முதலியோர். திரு. எஸ். கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார், எம். ஏ., 'மகா வம்சம் கி. பி. 113—135 என்று கூறும்' எனக் கூறித், தம்முடைய கொள்கையாக, 'முதற் கயவாகுவின் ஆட்சிக்காலம் கி. பி. 179—201 ஆகும் என்று கூறி யுள்ளனர். † திரு. கே. ஜி. சங்கரையர், கயவாகுவின் காலம் கி. பி. 154—176 என்று கூறுவதோடு, கோவலனிறந்தது 157-என்றும்.

---

† செந்தமிழ், தொகுதி-4, பக்கம்-525.

கண்ணகிக்குக் கோயிலெடுப்பித்து விழாவியற்றியது 160-என்றும் சோதிடக் குறிப்பு முதலிய பல ஆதாவு கொண்டு விளக்குகின்றனர். * இப்பொழுது இவ்விறுதிக் கொள்கையினை வைத்துக் கொண்டு, மேல் ஆராய்ச்சி நிகழ்த்துதும். செங்குட்டுவன் அரசு வீற்றிருந்த காலம் ஐம்பத்தைத்து ஆண்டு என்று பதிற்றுப்பத்து, ஐந்தாம்பத்தின் பதிகத் திறுதிக் கட்டுரையால் விளங்குகின்றது. அவன் கண்ண கிக்குக் கோயி லெடுப்பித்த காலத்தில், அவனது ஆட்சியில் ஐம்பதி யாண்டு ஆயிற்றென்பதும், அவன் பிறந்து ஏறக்குறைய எழுபதி யாண்டு ஆகவேண்டு மென்பதும், மாடல மறையோன் செங்குட்டு வனை நோக்கி

† 'வையங் காவல் பூண்டநின் னல்யாண்
டைைந் திரட்டி சென்றதற் பின்னும்
அறக்கள வேள்வி செய்யா தியாங்கனும்
மறக்கள வேள்வி செய்வோ யாயினை'

என்றும்,

'நரைமுதிர் யாக்கை நீயுங்கண்டனை'

என்றும் கூறியிருத்தலாற் றெளியப்படும். இவ்வாற்ருல், செங்குட்டு வன் அரசுகட்டி லேறியது கி. பி. 110-ஆம் ஆண்டென்று கொள்ளப் படும். ‡ படவே, அவன் தந்தையாகிய இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேர லாதன் ஐம்பத்தெட் டியாண்டு அரசு வீற்றிருந்தானென்று பதிற்றுப் பத்தால் அறியப்படுதலின், அவன் அரியணை யேறியது கி. பி. 52-ல் என்று கொள்ளலாம். செங்குட்டுவனை பதிற்று பத்தில் ஐந்தாம் பத்தாற் பாடிய பரணர் என்னும் புலவர் பெருமான், அவன் றந்தை யாகிய நெடுஞ்சேரலாதனும், சோழன் வேற்பஃறடக்கைப் பெரு விறற்கிள்ளியும் போர்ப்புறத்துப் பொருது வீழ்ந்த காலையில் இரங் கிப் பாடிய பாட்டு ஒன்று புறநானூற்றில் காணப்படுகிறது. இவரே கரிகாலன் றந்தையாகிய உருவப் பஃறேரிளஞ் சேட் சென்னியைப்

---

* செந்தமிழ், தொகுதி-15. பக்கம்-585. 645.

† சிலப்பதிகாரம் நடுகற்காதை.

‡ சேரன் செங்குட்டுவன் என்ற நூலில் செங்குட்டுவன் ஐந் தாம் நூற்ருண்டினன் என்பதற்குக் காட்டிய காரணங்க ளெல்லாம் பின்பு முறையானே கண்டிக்கப்பட் டொழிந்தன. செந்தமிழ்,தொகுதி -15காண்க.

பாடியிருத்தலோடு, கரிகாலன் மகளாகிய ஆதிமந்தியின் செய்தியைப் பலவிடத்துக் கூறுகின்ருர். இவ்வாற்ருல், சோழன் கரிகாலனும் செங்குட்டுவனும் ஒரு காலத்தவரென்று கருதலாம். எனினும், சிலப் பதிகாரத்தில் கரிகாலன் செய்திகள் இறந்த காலத்தவாகக் கூறப் பட்டிருத்தலும், மதுரைக் காண்டத்து இறுதிக் கட்டுரையில் செங் குட்டுவனையும் கிளந்தெடுத்தோதிய இளங்கோவடிகள், புகார் காண் டத்து இறுதிக் கட்டுரையில் அரசர் பெயர் யாதும் கூருது விட்டிருத் தலும், கரிகாலன் மகளாய ஆதிமந்தி, தன் கணவனைக் காவிரி அடித் துக் கொண்டுபோகத், தான் புனலின் பின் புலம்பிச் சென்று, தன் கணவனை மீட்டும் எய்திய செய்தியைக் கண்ணகி, வஞ்சின மாலை யுள், எடுத்துரைத்த தாகக் கூறுதலும், மணிமேகலையுள்ளும், அக் காலத்துப் புகாரி லாண்டவன் நெடுமுடிக்கிள்ளி யென்று கூறப்படுத படுதலோடு, கரிகாலன் அவனுக்கு முற்பட்டவன் என்பது தோன்றக் கூறியிருத்தலும் ஆகியவற்ருல், கரிகாலன் அக்காலத்து இருந்திலன் என்பது விளங்குதலின், செங்குட்டுவனது இளமையிலும், இமய வரம்பனது ஆட்சிக்காலத்திலும் அவன் விளங்கினுன் எனல் பொருந் தும். இவ்வாற்ருல் கரிகாலனது ஆட்சிக்காலம் கி, பி. 55 அல்லது 60-க்கு மேல் 110-க்கு உட்பட்ட காலம் எனக்கொள்ளல் வேண்டும். கயவாகுவின் காலமும் இன்னும் இருபது மூப்பது ஆண்டுகளின் முன்பென்று காட்டப்படின், கரிகாலன் ஆட்சி கி. பி. 25-க்கும் 40-க் கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தொடங்கிற்றென்று கொள்ளலாம். இவ் வாறிருக்க, ஞானசாகரத்தில் எழுந்த ' திருக்குறளாராய்ச்சி ' யென் னும் அரிய பொருளுரை, கரிகாலன் கி. மு. முதல் நூற்ருண்டினிடை யில் அரசியற்றப் புகுந்தான் என்று கூறுகிறது.

அஃது அவ்வாறு கூறுதற்குக் காரணம், பதிற்றுப்பத்துப் பெற்ற சேரவரசர்களில், இமய வரம்பனுக்கு முன் பெருஞ்சேரலிரும்பொறை யும், அவனுக்குமுன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனும் முறையே அரசு புரிந்தார்களென்றும், கரிகாலனேடு பொருத பெருஞ்சேரலா தன் செல்வக்கடுங்கோவுக்கு முன் ஆண்டவனென்றும் கொண்ட மையே. மற்றும், அது, ' கரிகாற் பெருவளத்தானுக்கும் சேரன் செங்குட்டுவனுக்கும் இடையே ஒரு நூற்ருண்டு கழிந்தமை இவற் ருல் நன்கு தெளியப்படும் ' என்கின்றது செங்குட்டுவனைப் பாடிய பரணரே, கரிகாலன் தந்தையையும் பாடியிருக்கும் பொழுது, ஒரு நூற்ருண்டு எங்ஙனம் இடைப்பட்டிருத்தல் கூடும்? இமயவரம் பனும், செல்வக் கடுங்கோவும், வேளாவிக்கோமான்பதுமன் என்ப வனுடைய மகளிரை மணஞ் செய்துள்ளார்களென்று பதிற்றுப் பத்தாற் தெரிதலின், அவ்விருவரும் ஏறக்குறைய ஒரு காலத்தவ ரென்று கொண்டுவிடின், அவ்வாராய்ச்சியும் கரிகாலன் கி. பி. முதல் நூற்ருண்டினிடையில் விளங்கியவ னென்றே காட்டுவதாகும்.

'முதலாவது கரிகாலன்' என்னும் அரியஉரை நூலும், இவ்வாராய்ச்சியையே தனக்குரித்தாகக் கொண்டு, 'கரிகாலன் கி. மு. முதல் நூற்றுண்டின் இடைப்பட்ட காலத்து அரசு கட்டில் ஏறியவன்' என்று முடித்திருத்தலின், இதுவும் பிழையெனல் கூறவேண்டா.

இனி, உருவப்பஃறேரிளஞ்சேட்சென்னியைப் பாடிய பரணர், அவன் மகனுக்கு மகளாகிய ஆதிமந்தியின் கற்பு மேம்பாட்டைப் புகழ்ந்துரைத்தலானும், வேறுசில குறிப்புக்களானும், நெடுநாள் உயிர் வாழ்ந்திருந்தவரென்பது பெறப்படும். ஆதலின் பரணரது காலம் ஏறக்குறைய கி. பி. 50—140 ஆகுமெனக் கருதல் அமையும். பரணராற் பாடப்பெற்ற அரசரும், குறுநிலமன்னர் முதலாயினரும் மிகப்பலராவர். அவர்களிற் சிலரை இங்கே குறிப்பிடுதல் இன்றியமையாதது. உருவப்பஃறேரிளஞ்சேட்சென்னி, வேற்பஃறடக்கைப் பெருநற்கிள்ளி, நெடுஞ்சேரலாதன், செங்குட்டுவன், வையாவிக் கோப்பெரும்பேகன், அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி, ஆய், ஓரி, திதியன், நள்ளி, நன்னன் என்போர்.

இனி, அதியமான் அஞ்சியைப் பல பாட்டுக்களாற் பெரிதும் பாராட்டிய ஔவையார், அஞ்சியைப்பார்த்து, † 'அன்றும் பாடுநர்க் கரியை இன்றும் பரணன் பாடினன்' என்று கூறியிருத்தலின், பரணரும் ஔவையாரும் ஒரே காலத்தவ ரென்பது பெறப்படும். அஞ்சியைப் பாடிய ஔவையார், அவன் மகன் பொகுட்டெழினியையும், சிறிது பிற்காலத்தவராக தெரிகிற உக்கிரப் பெருவழுதி, மாவெண்கோ, இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி என்போரையும் பாடியிருத்தலால், அவர் நெடிது நாள் உயிர்வாழ்ந்தவ ரென்னுங் கொள்கை வலியுறுகின்றது. அவர் அதியமான் கொடுத்த நெல்லிக் கனி யுண்டு நெடிது நாள் வாழ்ந்தவரென்பது, ‡ 'நீயே தொன்னிலைப் பெருமலை விடரகத் தருமிசைக் கொண்ட, சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியா, தாத நின்னகத் தடக்கிச், சாதல் நீங்க வெமக்கீத் தனையே' என்று அவரே அஞ்சியை நோக்கிக் கூறுதலாற் றெளியப் படும். இவ்வாற்றல் ஔவையார் கி. பி. 65 முதல் 165 வரையிலாவது வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும்.

இனிக், 'கபிலர் பரணர்' எனத் தொன்று தொட்டு வரும் வழக்கானே, கபிலரும், பரணரும் ஒரு காலத்தின ரென்றும் ஒத்த பெருமைய ரென்றும், ஒன்றிய கேண்மைய ரென்றும் கருதலாகும். வையாவிக் கோப்பெரும்பேகனல் துறக்கப்பட்ட கண்ணகி காரணமாக, அவன்பாற் சென்று, அவனுக்கு இரக்கமுண்டாகும்படி பாடிய புலவர்கள் கபிலர், பரணர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றூர்கிழார் என்போராகலின், இவர்களெல்லாம் ஒரு காலத்தின ரென்பது தெளி

† புறம்—99. ‡ புறம்—91.

வாகின்றது. இவர்களால் பாடப்பட்டோரும் ஏறக்குறைய ஒரு காலத்தினராதல் வேண்டும். செல்வக் கடுங்கோவைப் பாடிய கபிலர், மாந்தரம் சேரலிரும்பொறை இரங்கிக் கூறும்படி, அவனுக்கு முற் காலத்திலோ, அவனது இளம் பருவத்திலோ, இவ்வுலகினை விட் டகன்ருர் ஆகலின், அவரது காலம் கி. பி. 50 முதல் 125 வரை என்று கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

இனி, அக்காலத்திற் றமிழகத்தின் நிலையைச் சிறிது ஆராய்ந்து நோக்கின், அது மற்றெந்நாட்டினும் சிறந்து விளங்கிற் றென்பது புலனும். தமிழ்ப் பேரரசர்கள், 'அஞ்சாமை, ஈகை, அறிவு, ஊக் கம்' முதலியன எஞ்சாது விளங்கினுர்கள். கரிகாற் பெருவளவன் நெடுஞ்சேரலாதன், செங்குட்டுவன், ஆரியப் படை தந்த நெடுஞ் செழியன் முதலிய தமிழ் வேந்தர்கள், வடக்கில் இமயமலை காறுஞ் சென்று. ஆங்குள்ள வேந்தர்களை வென்று, திறை பெற்று, இமயத் தில் தம்முடைய புலியும், வில்லும், கயலும் பொறித்து, மீண்டார்க ளென்னின், அவர்களுடைய ஊக்கமும், வீரமும் அளவிடற்பால லாமோ? அன்றியும் அவர்கள் காடு திருத்தி நாடாக்கியும் நீர்நிலை களைப் பெருக்கியும், மற்றும் பல புரிந்தும், குடி தழுவிக் கோலோச்சி வந்தமையால், மழை வேண்டுமளவு பெய்யா நிற்க, 'வேலியாயிரம் விளையுட்டாக' என்னும்படி, நில னெல்லாம் தாங்கா விளைவு பெற் றிருந்தன. பண்டிகளாலும், கப்பல்களாலும், உள்நாட்டு வாணிக மும், புறநாட்டு வாணிகமும் நன்கு நடை பெற்று வந்தன. மற் றும், உலகப் பொது வாழ்க்கைக்கு வேண்டப் படுவனவாகிய நெய்வு, சிற்பங்களும், இரும்பு, வெண்கலம், செம்பு, பொன் முதலியவற் றின் தொழிகளும், பிறவும் மேம்பட்டிருந்தன. அரசராயினுர், பல அரசியல் மன்றங்களமைத்து, முறை செய்து வந்தனர். இவ்வாற் ருல், மக்களாயினுர், பசியும் பிணியும், பகையுமின்றி, யாவருடனும் கலந்து உறவாடி, யின்புற்று வந்தனர். முடியுடை வேந்தரும், சிற்றரசரும், தாம் தமிழ்ப் புலமையுடையவராய் விளங்கியதன்றித், தமிழ்ப் புலவர்கள் பால் ஆன்ற மதிப்புடையவராயும் இருந்தனர். கரிகாற் பெருவளவன், பட்டினப்பாலை பாடிய உருத்திரங்கண்ண ஞர்க்குப் பதினறு நூருயிரம் பொன் பரிசிலளித்தான். பதிற்றுப் பத்துப் பாடிய புலவர்களுக்குச் சேர மன்னர்கள் பன்னூருயிரம் பொன் பரிந்தளித்து, நாடும் பிறவும் நனி வழங்கினர். பாரி, பேகன் முதலிய வேளிர் குல வள்ளல்களும், அதியமான் முதலிய பிற வள் ளல்களும், மாரியன்ன வரையா வண்மையால் புலவர்களுக்குப் பொன் னணி யானையும், தேரும் அளித்துப் போற்றி வந்தனர். இவ்வாறு தமிழ்ப் புரலவர் மிக்கு விளங்கினமையின், தமிழ்ப்புலவரும் எண் ணிறந்தாராயினர். பெண்பாலாருள்ளும் பலர் புலமை சிறந்து விளங் கினர். அசைவில்லாத செழுந்தமிழ் வழக்கானது அயல்மொழி வழக்

கானது அயல்மொழி வழக்கினை வென்று விளங்கிற்று. மக்களெல்லாரும் தமிழமிழ் துண்டு, அறிவும், திருவும், ஆற்றலும் உடையராய், அறம் பொருளின்பங்களைப் பெருக்கி, வாழ்ந்து வந்தனர்.

இடம்.

இவ்வாசிரியர் பிறத்தலாற் பெருமையெய்திய ஊர் யாதென்று பார்க்கின், திருவிளையாடற் புராணமானது, சங்கப்புலவர் நாற்பத்தெண்மரும் † பல விடத்திருந்து, ஒரே காலத்து மதுரைக்கு வந்தனர் என்று கூறுதலின், அது கொண்டு துணிதற்கு இடனில்லை. கபிலரகவல் என்னும் புத்தகம் கூறுவதும், முன்னரே பிழையென்று கடியப் பட்டது. பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி யியற்றிய திருவிளையாடற் புராணத்து, வாதவூரடிகளுக்கு ஞானுபதேசஞ் செய்த திருவிளையாடலில்,

‘ நீதியார் மதூக நீழல் நெட்டிலை யிருப்பை யென்றோர்
காதல்கூர் கவிதை பாடும் கபிலனார் பிறந்த மூதூர்
சோதிசேர் வகுள நீழல் சிலம்பொலி துளங்கக் காட்டும்
வேதநா யகனார் வாழும் வியற்திரு வாத வூரால். ’

என்று கூறுப்பட்டிருத்தலின், கபிலர் பிறந்தவூர், பாண்டி நாட்டிலுள்ள திருவாதவூர் என்னும் திருப்பதி யென்றே கொள்ளற்பாலது. மதுரையும், பறம்பும் முதலியன இவ்வாசிரியர் வதிந்த இடங்களாகும்.

கபிலரைப் பாடினோர்

நக்கீரர் பெருங்குன்றூர்கிழார், பொருந்திலிளங்கீரனார், வெள்ளி வீதியார் என்போர் இவரைப் புகழ்ந்து பாடினோராவர்.

பாடப்பட்டோர்

இவராற் பாடப்பட்டோர், சேரமான் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன், பாரி, பேகன், மலையமான் திருமுடிக்காரி, ஓரி, நள்ளி முதலியோர்.

---

† இது பாண்டிநாடு வற்கடமுற்ற காலையில், புலவரெல்லாம் பிரிந்து சென்று மீண்டு மதுரையடைந்ததனைக் குறிப்பிப்பதும் ஆகலாம்.

கபிலர் பாடியன

1 குறிஞ்சிப் பாட்டு
2 குறிஞ்சிக்கலி
3 குறிஞ்சிக்குறுநூறு
4 நற்றிணை
5 குறுந்தொகை
6 அகநானூறு
7 புறநானூறு
(4–7: இவற்றில் சிற்சில பாட்டுக்கள்)
8 பதிற்றுப்பத்தில் ஏழாம்பத்து
9 இன்னா நாற்பது.
10 மூத்தநாயனர் திருவிரட்டை மணிமாலை
11 சிவபெருமான் திருவிரட்டை மணிமாலை
12 சிவபெருமான் தருவந்தாதி
13 கபிலம்

இவையும் 'நெட்டிலை யிருப்பை' என்னும் தனிப்பாட்டும், திருவள்ளுவ மாலையிலுள்ள ' தினையளவு ' என்னும் வெண்பாவும் இவரியற்றியன வாகும்.

நான்காம் அதிகாரம்.

குறிஞ்சிப்பாட்டு ஆராய்ச்சி.

மக்கள் அறிவு வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாக் கருவியா யுள்ளது மொழி. தம் கருத்தைப் பிறர்க்கு அறிவிக்கவும், பிறர் கருத்தைத் தாம் அறிந்து கொள்ளவும், மொழிபோல் துணையாவது பிறிதில்லை இவ்வாற்றால், மக்க ளியக்கத்திற்கும், ஆக்கத்திற்கும் கருவியாயுள்ள மொழிகளும் பலவாக வுள்ளன. அவ்வம், மொழிகளிலிருந்தே அவற்றை யுடைய தொல்லோர்களின் பண்புகளும் அறியப்படும். நம் தாய்மொழியாகிய தமிழானது இன்ன காலத்தில் உதித்தது என எவ்வாற்றானும் அறிய வாராத அத்துணைப் பழமையும், திருத்தமும் உடையதாகும். தமிழ் மொழி, வழக்கு எனவும், செய்யுள் எனவும் இரு கூறுபட்டு இயங்குகின்றது. சாத்தாவா. நீ பொருளைத் தேடினாய், அவன் மிகப் பசித்தான், யான் சோறு கொடுத்தேன் என்றாற் போல, யாவரும் வழங்குதற் பொருட்டுக் கூறும் சொற் றொடர்கள் வழக்கு எனப் படும். இழிந்துளோர் பலவாறு சிதைவுபடக் கூறுவனவும் ஒருவாற்றால் வழக்கே யாயினும், அவை அறிவுடையோரால் மேற்கொள்ளப்படா வாகும். நல்லறிவுடையோரால் மேற்கொள்ளப் படாவாகும். நல்லறி வுடையோரால் பல்வகைச் சொற்களாலும் அமைதி பெறச் செய்யப்படுவன செய்யுள் எனப்படும். பாட்டுக் களே யன்றிச், சூத்திரம் உரை முதலாயினவும், செய்யுள் என்னும் பெயரால், சூத்திரச் செய்யுள், உரைச் செய்யுள் என்று இங்ஙனம் பண்டு வழங்கின. யாம் இப்பொழுது செய்யுள் என்னும் பெயரைப் பாட்டுக்கே உரியதாக்கிச், சூத்திரம் அல்லாதவைகளை உரையெனவும், பாட்டு எனவும் இருவகைப் படுத்துக் கொள்கின்றேம். உரையினையும் பல்வகைப் படுத்துக் கூறுகின்றார் தொல்காப்பியனார். செய்யுட்களின் இடையே விரவி வரும் உரை சிலப்பதிகாரத்திற் காணப் படுவது செய்யுள் அல்லது சூத்திரப் பொருளைத் தெளிவுறுத்தும் உரைகள் தமிழில் மிக்குள்ளன, யாதானு மொரு வரலாறு அல்லது உண்மையினைச் செய்யுளின்றித் தொடர்ச்சியாய்க் கூறும் உரைநடையாலியன்ற நூல், ‘உரைநூல்’ என்று வழங்கற் குரியது. அத்தகைய நூல் பண்டைச் சான்றோர் செய்ததாக நமக்கு ஒன்றும் கிடைத்திலது. உரைநடையானது, பயில்வாரது அறிவு நுணுகி நின்று ஆராய்தற் கேற்ற திட்பமும், கூறும் பொருளுக் கேற்ற ஓசையும் உடையதன்று ஆகலின், பாட்டுக்கள் போல, உணர்வினை

[தொடரும்]

பதிப்பாசிரியர் குழு.

1. திரு. **அரங்க. வே. சுப்பிரமணியம்**. பி. ஏ.,
அமைச்சர், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்,
பொழிற்றொண்டர்.

2. திரு. **எஸ். நடராசன்**. எம். எல். ஏ., தலைவர்,
கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்,

3. திரு. சித்தாந்த கலாநிதி ஔவை. சு. **துரைசாமிபிள்ளை**
தமிழ்ப் பேராசிரியர். மதுரை.

4. திரு. வித்துவான். க. **வெள்ளைவாரணனார்**,
துணைப் பேராசிரியர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

5. திரு. வித்துவான். பீ. **விருத்தாசலம்**. எம். ஏ.,
முதல்வர், கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி, தஞ்சாவூர்.

6. திரு. வித்துவான். ச. **பாலசுந்தரம்**. துணை முதல்வர்.
கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி, தஞ்சாவூர்.

7. திரு. வித்துவான். சி. **கோவிந்தராசன்**, பேராசிரியர்,
கரத்தைப் புலவர் கல்லூரி, தஞ்சாவூர்.

8. திரு. வித்துவான். மீஞா. **இராமதாசன்**,
முதனிலைத் தமிழாசிரியர்,
உமாமகேசுவர மேல்நிலைப்பள்ளி, கரந்தை, தஞ்சாவூர்.

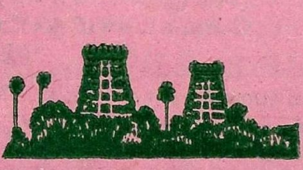

Regd. No. TN / TJ / 17.

தமிழ்த்தாய் வாழ்க

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், தஞ்சை.

தமிழ்ப் பொழிலின் கையொப்பம்

		உள் நாடு	வெளி நாடு
1. ஆண்டு வரி	—	8—00	10—00
2. தனி இதழ்	—	0—60	

சங்க உறுப்பினர்

திங்கள் வரி	0—25 காசுகள்
ஆண்டு வரி	3—00
ஆயுள் வரி	100—00

சங்க நூல் நிலைய உறுப்பினர்

ஆண்டு வரி	1—00

விற்பனைக்குக் கிடைக்கும் நூல்கள் :

நெல்லை வருக்கக்கோவை	0—12
சித்தரந்தாதி	0—12
சுருதி வீணை	0—25
பரத சாத்திரம்	1—60
கவியரசு நினைவு மலர்	1—00
சிவமும் செந்தமிழும்	0—25
Garland of Tamil Poetry	2—00
கச்சிக் கலம்பகம் — (பூண்டி அரங்கநாத முதலியார்)	0—50
தொல்-பொதுப்பாயிரம் உரை	0—12
யவன மஞ்சரி (த. இராமநாத பிள்ளை, B. A., யாழ்ப்பாணம்)	1—50
இந்தியத் தல யாத்திரை T. B. தாசராவ், B. A., இரண்டாம் பாகம்	1—25
தமிழரசி குறவஞ்சி	0—62
யாழ்நூல் — சுவாமி விபுலானந்தர்	25—00
,, (அரை காலிகோ கட்டு)	27—00
கட்டுரைப்பொழில் (மணி விழா மலர்) சாதா கட்டு	12—00
ஷ டி காலிகோ கட்டு	15—00
மெய்ஞ்ஞானத்தின் கொழுவிருக்கையில் அஞ்ஞானத்தின் வழக்கீடு (இரண்டாம் பதிப்பு)	1—00
நக்கீரர், ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார். (இரண்டாம் பதிப்பு)	3—00

ஆசிரியரும் வெளியிடுபவரும் திரு. அரங்க. வே. சுப்பிரமணியம், பி. ஏ., கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், கருந்திட்டைக்குடி, தஞ்சாவூர் - 613002.
அச்சிடுபவர், திருமதி. S. நிர்மலா, அன்னை அச்சகம், 1734, காந்திசாலை, தஞ்சாவூர் - 613002.